

MARCH, 1938

AVE MARIA
published monthly by
**The Slovene
Franciscan Fathers.**
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2:50 per annum

Naročnina:
\$2.50 lento.
Izven U. S. A. \$3:00

Management-Upravištvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class matter
August 20, 1925, at the post
office at Lemont, Illinois, under
the act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at the
special rate of postage provid-
ed for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925

Naročite se na
“AVE MARIA”

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestove katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
STUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM

AVE MARIA

Marčna štev. 1938—

—Letnik XXX.

SKOZI LETO S CERKVIJO

Fra. Martin OFM.

TRETJI mesec v letu, mesec marec, je posvečen tretjemu članu svete Družine, svetemu Jožefu. Njega je izvolila vesoljna Cerkev za posebnega varuha in zaščitnika. Tako je pokazala vesoljna Cerkev, kako ga spoštuje in koliko zaupanja ima v njegovo varstvo. Ona dobro ve, da je bil sv. Jožef nad vse skrben zaščitnik Deteta Jezusa.

Praznik sv. Jožefa se obhaja 19. marca. Poleg tega godu imamo pa še drugega, ki pade na tretjo sredo po veliki noči, namreč praznik njegovega varstva nad Cerkvijo.

Na drugem mestu v tej številki je poseben spis o pobožnosti do sv. Jožefa, ki jo je gojila sv. Terezija Velika. Naj vsak tudi tisto prebere in skuša sam postati tak častilec tega mogočnega svetnika.

Tu naj pa omenimo še drug praznik, ki ga mesec marec vsako leto prinese s seboj, namreč Oznanjenje Marijino. Tudi ta praznik je važen dan v cerkvenem letu in nas zlasti spominja na to, da je treba velikokrat moliti znano molitev angelovega češčenja. Naj bi si jo vsi osvojili zlasti kot jutranjo molitev!

Posebno važno pa je v letošnjem marcu, da se že v prvih njegovih dneh prične štiridesetdanski post. Drugega marca je že pepelnica. Ta dan nam položi duhovnik na čelo nekoliko pepe-

la v obliki križa. S tem nas hoče spomniti na to, kaj prav za prav smo... Sami po sebi smo kakor pepel, ali z drugimi besedami, sami od sebe smo nič. Prav do zadnjega vse, kar imamo, smo prejeli od Boga. On nas vzdržuje in vodi v vseh rečeh. Brez Boga bi zopet padli nazaj v nekdanji nič. Tako popolnoma smo torej odvisni od njega. Po smrti se pa vrne naše telo v prah, iz katerega je bilo vzeto. Tako se bo torej zgodilo s tem našim telesom, ki ga tako čislamo in mu skušamo ustreči. Namen svojega življenja tako radi pozabimo.

Postni čas je zato ustanovljen od svete Cerkve, da se zopet bolj jasno zavemo svojega poklica in visokega namena, za katerega smo ustvarjeni. Opominja nas, da človek nima samo telesa, ampak tudi dušo, in se mora v tem kratkem zemeljskem življenju pripravljati na drugo življenje, ki ima priti po smrti.

Postni čas ni ustanovljen za to, kakor da nam druge čase ni treba živeti za Boga in zatajevati posvetnih želja svojega telesa. O ne, vse naše življenje mora biti nepretrgana služba božja. Ali postni čas nas na to dolžnost na poseben način spomni. Mislimo torej na to, da bomo tudi letošnji postni čas preživeli tako kot želi od nas Cerkev in ž njo sam Bog!

Angel Gospodov je oznanil Mariji in spočela je
od Svetega Duha . . .

Oznanil je angel
Gospodov Mariji,
spočela od Svetega
zdaj je Duha:
Češčena si Marija,
je angelski glas,
bo zadnja ura bila,
Marija, prid po nas!

Marija je rekla:
Gospoda sem dekla,
po tvoji besedi
se naj mi zgodi!
Češčena si Marija,
je angelski glas,
bo zadnja ura bila,
Marija, prid po nas!

In sveta Beseda
meso je postala,
med nami prebival
je Jezus, Bog sam.
Češčena si Marija,
je angelski glas,
bo zadnja ura bila,
Marija, prid po nas!

MISLI V IZPODBUDO

Naročnica.

NAPISALA bom par vrstic za list Ave Maria. Nekaj bo o molitvi, nekaj pa o katoliškem berilu. Biti pa mora brez mojega pravega imena, pa bo vsak lahko razumel, zakaj tako.

Slišim večkrat naše žene in matere, ki pravijo: Rada bi znala še vse tiste molitve in resnice o katoliški veri, ki sem jih znala, ko sem prišla v to deželo . . .

Res, vsi vemo, da se v tujem svetu človek kmalu odvadi redne molitve in pozabi, kar se je nekaj pri krščanskem nauku naučil, ako ne sliši besede božje pogosto v svojem jeziku. Posebno pa še velja to o takih, ki nalašč opuščajo službo božjo in ne prejemajo pogosto svetih zakramentov.

Hvala Bogu, da je vsaj nekaj naših naselbin tako srečnih, da imajo svoje lastne slovenske duhovnike! Tudi jaz sem živela dolgo v takem kraju, kjer ni bilo te prilike. Z menoj vred še mnogi drugi. Toda, hvala Bogu, prišlo je drugače in že nekaj let se nam nudi priložnost, da lahko poskrbimo za svojo dušo prav tako kakor v starem kraju.

Žal, da se noče vsak poslužiti te lepe priložnosti. Niti slišati nočejo o Bogu in življenju po veri. Nekoč je bila pri meni žena, ko sem ravno brala Amerikanskega Slovenca in imela poleg njega tudi list Ave Maria. Sprožila sem vprašanje, če bi se hotela naročiti na katerega teh listov. Rekla je, da ne. Potem sem ji ponudila, da ji bom jaz posojala enega ali oba, pa je spet rekla, da ne. Potem seveda nisem vedela, kaj bi še rekla. Samo na tistem sem si mislila: Bog se nas usmili vseh, da se vrnemo nazaj v naročje katoliške vere, ako smo kdaj zašli proč od nje.

Ko sem pa že v začetku omenila molitev

in nauke, ki smo se jih nekoč pri katekizmu učili, bom napisala tu po spominu nauke o dvanajstih božjih lastnostih. Marsikdo se bo še vsega sam spomnil, ko bo bral, in si ponovil v spominu. Brez ponavljanja se rado pozabi, katekizmov pa ni tako na razpolago, da bi z njihovo pomočjo osvežili pozabljiv spomin.

Bog je večen, je vselej bil, je in bo vselej.

Bog je zgolj duh, bitje, ki ima najpopolnejši um in najpopolnejšo voljo, telesa pa ne.

Bog je vseveden, ve vse preteklo, sedanje in prihodnje. Ve tudi naše najskrivnejše misli in želje. Torej mu ne moremo nič prikriti.

Bog je neskončno moder, stori vse iz najboljšega namena in izvoli najpripravnejše pripomočke, da svoj namen doseže.

Bog je vsegamogočen, vstvaril je nebo in zemljo in vse, kar je. Njemu ni nič nemogoče storiti.

Bog je povsod pričujoč, v nebesih in na zemlji.

Bog je neskončno svet, hoče in ljubi vse dobro in sovraži vse hudo.

Bog je neskončno zvest. Vse, kar reče, je res. Kar obljubi ali zažuga, gotovo izpolni.

Bog je nesprenemljiv in je vekomaj ravno taisti.

Bog je neskončno dobrotljiv, skrbi po očetovsko za vse svoje stvari, vse dobro imamo od njega.

Bog je neskončno usmiljen in nam odpušča naše grehe, ako se resnično poboljšamo.

Bog je neskončno pravičen, vse dobro plačuje in vse hudo kaznuje natanko, kakor si kdo zasluži.

ENO ALI DVE O POSTU

P. Hugo.

CERKVENO - PRAVNEM pogledu je post pritrganje v jedi do samo enkratnega nasičenja na dan. Odtrganje od mesa prepovedane dni se imenuje zdržek. Po ljudskem pojmovanju pa pod besedo post razumemo ali pritrganje v jedi ali odtrganje od mesa ali pa oboje skupaj. V tem ljudskem smislu hočemo reči eno ali dve o postu.

S postno postavo je danes vsepovsod nekaj sličnega kot z raznimi davčnimi postavami. Davčne postave so le najbolj tenkovestnim na celi črti svete. In še taki so daleč daleč od onega razvojnega stanja človeka, o katerem je sanjal Herbert Spencer, ko bodo ljudje od veselja vriskali, kadar bodo šli davke plačevati. Saj to bo šele o sv. Nikoli. Tudi davkoplačevalci z najnežnejšo krščansko vestjo so in bodo to socialno dolžnost vedno občutili kot breme, četudi potrebno breme. Verniki s povprečno krščansko vestjo pa brez očitkov vesti kolikor morejo utaje, prikrijejo, manj napovedo, samo da se davkov otresejo ali jih vsaj zmanjšajo.

Da, podobno je danes s postno postavo. Le najbolj vestnim je na celi črti sveta. Mnogih strogo ne veže, a jo spolnujejo. Sicer tudi njim želodec v imenu telesa ne vriska ravnno, ko se začne 40 danski post. A globoka vera in živa zavest, da je mrtvičenje telesa potrebno za nadvlado duše, se ne brigata za njegove proteste. Toda verniki s povprečno krščansko vestjo, ki se še s ponosom imenujejo praktične katoličane, so glede posta še preveč praktični. Vsak najmanjši vzrok jim je dosti, da se otresejo posta, če ne gre drugače, kar po volčji logiki.

Morda ste že slišali tisto zgodbo o volku in postu. V neko stajo je vdrl volk, da

bi si pripravil kosilo za svoj kruleči želodec. A nesreča je hotela, da so ga zasačili. Že je mislil, da bo moral svojo drznost z življenjem plačati. V tej življenjski nevarnosti je obljubil, da če srečno odnese kožo, se ne bo nikoli več kake domače živali lotil. In res jo je srečno odnesel. Ko je drugikrat obiskal dotično domačijo, je bil postavljen pred hudo skušnjava. Pri svinjaku je videl rejenega pujska, ki se je kopal v gnojnici. Pogleda okrog sebe, če je kaka nevarnost. Ničesar sumljivega ne opazi. Že se hoče vreči na masten plen, ko se mu oglasi vest: Ali si že pozabil, kaj si obljubil? Trenutno postoji. A že v naslednjem trenutku mu šine odrešilna misel: Saj to ni domača žival! To je riba! In plane na prase. Po tej volčji logiki se mnogi otresajo posta.

Ta ohlapnost glede spolnjevanja postne postave današnjim povprečnim katoličanom gotovo ni v čast. Termometer je, ki kaže, kako globoko je padla zavest, da je pristnostna znamka pravega kristjana in katoličana duh zatajevanja in spokornosti. Saj je današnji post vendar tako vsestransko omiljen, da je komaj še moten spomin na strogi starokrščanski post. Če bi se ga bili verni takrat otresali, ko niso smeli ves dan do sončnega zahoda ničesar drugega užiti ko vodo, bi bilo to lahko umeti. A oni se ga niso otresali. Pregloboka je bila njihova vera, preživa njihova zavest o potrebi pokore. Kdor se ga danes tako temeljito olajšanega oteplje in si ga svojevolsko še bolj zlajšuje, kaže, da mu je za Boga in dušo vsaka žrtev prevelika in pretežka.

Glede smisla za post nas katoličane mnogi drugoverci daleč prekašajo. Zlasti mohamedani. Sam sem bil temu priča, ko sem pred leti potoval po Bosni. Tisto leto sta naš 40 danski post in turški ramazan skoraj skupaj padla, kar je redko. Konec marca sem moral z vozom preko planine v Kotor varoš. Po dolinah slučajno ni bilo snega,

planina je bila pa zasnežena, tako da sem malo gledal okrog sebe, če ne bo odkod kak volk prilomastil. Malone ves kratek zimski dan smo vozili. Voznik je bil muslim. Moj spremljevalec, krepak brkast bosanski frančiškan, je imel s seboj steklenico slivovke in prigrizek, ki nama je na samotni planini in še na odprtem vozu prav prišel. Tudi vozniku je ponudil. Trenutno je pozabil, da ima muslima pred seboj in njegov post ramazan. Muslim pa ni pozabil na svoj post. Odklonil je. Ves dan ni ničesar pokusil in tudi nobile cigare pokadil, kar je bila bržčas največja žrtev zanj.

Ko sem to na lastne oči videl, sem si mislil: Glede posta gremo pa mi katoličani lahko h Turkom v šolo! Kako radi opravičujemo svojo tako milo postno prakso, češ, današnji človeški rod je telesno mnogo šibkejši kot nekdanj. Odtod ta polajšava od strani dobre, sočutne matere Cerkve. Gotovo, da je nekaj resnice na tem. A glavni vzrok postnih olajšav od strani Cerkve ni telesna oslabeledost današnjega rodu, ampak versko-moralna. Mar versko konservativni Turki, ki se še tako strogo postijo, ne spadajo k današnjemu rodu? Kar lepo priznajmo, da versko-moralna jetika mnogih katoličanov niti skrajno olajšanega posta več ne prenese.

Na pragu 40 danskega posta vse to malo premislimo. Skušajmo zopet dvigniti termometer spokornega duha, ki mora biti duša naše vere, potem ne bomo gledali, kako bi, če drugače ne, po volčji logiki postno postavobšli. Iz notranjega nagiba, iz duha spokornosti jo bomo zvesto spolnovali. In samo tak post je nekaj vreden pred Bogom ter doseza svoj namen. Črka postave ubija, duh jih oživlja.

ZAHVALA.

Javno se zahvaljujem **Mariji Pomagaj v Lemontu za uslišanje mojih molitev v boleznih.**
Mary Bohte.

PRESVETĀ DARITEV V POSTNEM ČASU

Mary Kasel, Pueblo.

BLIŽA se nam zopet postni čas, čas pokore in premišljevanja o bridkem trpljenju našega Gospoda. Veliko lahko storimo v tem času za svoje lastno zveličanje, pa tudi za spreobrnjenje grešnikov ter za duše v vicah. Naš Zveličar ponavlja svoje trpljenje in daritev na križu pri vsaki sveti maši. Posebno pa si lahko v svetem postnem času predstavljamo pri vsaki sveti maši ponavljanje Jezusovega trpljenja in smrti.

O, ako bi mi malo bolj pomislili, kaj je sveta maša in koliko je vredna, ne bi tako lahkomišljeno opuščali mašo ob nedeljah, pa tudi ob delavnikih ne. Tako je pa vse polno izgovorov na vseh koncih in krajih, češ, da nimamo časa in tako dalje.

Toda v resnici ni tako. Zapomnite si, dragi bralci in bralke, da vam udeležba pri sveti maši ne odvzame niti ene minute pri vašem delu. Z božjo pomočjo boste potem toliko hitreje vse opravili in vse vam bo šlo bolj gladko od rok, zakaj sveta daritev vam bo dala posebnega blagoslova, pa tudi posebnega poguma za premagovanje vsakovrstnih sitnosti in težav.

DOPISNIKOM. — Prijazno vzemite na znanje, da se vsaka številka zaključi v tiskarni tisto soboto pred 15. dnem v mesecu. Kar pride v petek prej v uredništvo, ima še upanje, da stisnemo noter. Kar pride v soboto, mora čakati . . . S tem redom pri nas boste morali vsi računati.

Kako si v postnem času med sveto daritvijo predstavljamo Jezusovo trpljenje, nam pa kaže tale razdelitev maše na posamezne dele. Želim to priobčiti v tem listu, ker nima vsak pri roki knjige, ki to prikazuje.

Mašnik

gre k oltarju;
začne sveto mašo;
moli očitno spoved;
poljubi oltar;
gre na desno stran;
moli začetek maše in knjige:
moli: Kyrie eleison;
reče: Dominus vobiscum;
bere list;
moli sredi oltarja;
bere evangelij;
kelih odkrije;
daruje kruh in vino;
reče: Orate fratres;
tiho moli;
moli predglasje;
memento živih;
drži roke nad kelihom;
blagoslavja daritev;
povzdigne sveto Hostijo;
povzdigne rešnjo Kri;
dalje moli tihe molitve;
se trka na prsi;
moli očenaš;
prelomi sveto Hostijo;
spusti košček Hostije v kelih;
moli: Jagnje božje;
prejme sv. obhajilo;
kelih obriše;
kelih zagrne;
reče: I te missa est;
da zadnji blagoslov;
bere zadnji evangelij.

Tako, predragi! Tu je lep načrt, kako se lahko udeležujemo presvete Daritve v postnem času. Sklenimo takoj sedaj, da bomo skušali letošnji štiridesetdanski post vsak dan biti pri sveti maši.

Pa tudi v svetem obhajilu ga zelo pogosto, če le kako mogoče, prav vsak dan prejemajmo. Saj nas sam tako milo vabi: Pridite k meni vsi in jaz vas bom poživil. Kako

Kristus

gre v svoje trpljenje;
moli na vrtu;
krvavi pot poti;
dobi Judežev poljub;
pade v roke vojakom;
zaslišan pred Kajfom;
zatajen od Petra;
pogleda Petra in ga spreobrne;
k Pilatu odpeljan;
k Herodu peljan;
zopet k Pilatu peljan;
obleke oropan;
do krvi bičan;
Pilat pravi: Glejte, človek;
zasramovan in zapljuvan;
na smrt obsojen;
vzame in nese križ;
Veronika poda potni prt;
na križ ga pribijajo;
na križ dvignjen;
Kri teče iz njegovih ran;
moli za vse na križu;
sperobrne razbojnika;
sedem besed na križu;
umrje na lesu križa;
gre v predpekel;
mnogi se spreobrnejo;
v grob položen;
z dišavami maziljen;
vstane od mrtvih;
se vrne v nebesa;
pošlje svetega Duha;
apostoli oznanjajo Kristusov nauk.

dragocena bodo naša jutra, ako bomo mogli vsak dan moliti po svetem obhajilu:

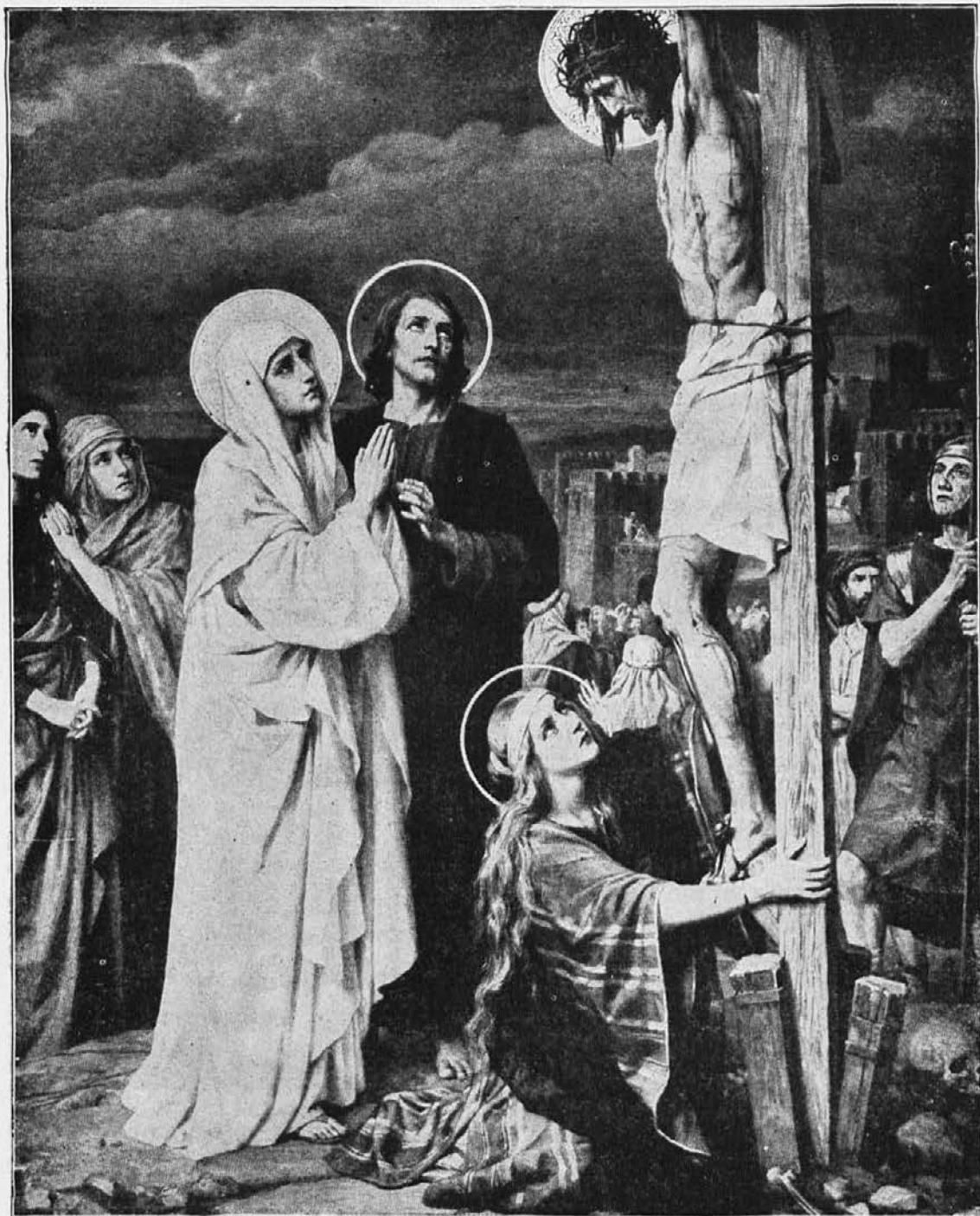
Nad zvezdami, med angeli

je prestol Tvoj;

in na oltar prihajaš v dar,

da rajski kruh si moj!

Daj mi, Jezus, da žalujem, smrt, trpljenje objokujem,
ki si Jagnje, ga prestal, greh izbrisal, milost dal.
Jezus, daj, da Tvoje rane nas presunejo kristjane!
In trpljenje prebridko naj pomoč nam v smrti bo!

POBOŽNOST SV. TEREZIJE VELIKE DO SV. JOŽEFA

Fra. Martin OFM.

ZNANO je, da se je sveta Terezija Velika izredno odlikovala v pobožnosti do sv. Jožefa. Ker je ta mesec posvečen svetemu Jožefu, bo koristno za nas, če si pokličemo v spomin njene lastne besede glede te pobožnosti.

“Ne morem se spomniti, da bi bila kdaj zastonj prosila svetega Jožefa za kako reč.”

“Drugim svetnikom, tako se zdi, je Bog dal milost, da so naši priprošnjiki v posebnih zadevah. Svetega Jožefa je pa odlikoval na ta način, da mu je dal moč, pomagati nam v vseh rečeh. O tem me je poučila moja lastna skušnja.”

Terezija torej govori iz skušnje. In ravno skušnja je največja učiteljica. Mnogo reči ljudem zastonj dopoveduješ in razlagaš, ne bo te razumeli, dokler stvari ne spoznajo iz lastne skušnje. Posebno glede duhovnih reči so ljudje tako prikrojeni. Če ne preizkusijo vsega sami, težko najdejo pravo spoznanje. Celo neskončnega Boga in njegova nedoumljiva pota presojajo preveč po svojem človeškem razumu. Pri tem pa pozabljajo, da Njegova pota niso naša pota. To pa velja tudi o Njegovih svetnikih. Šele ko jim življenjska skušnja posveti na pot, spoznajo, da je veliko takega na svetu, kar “Bog prikrije velikim in razodene majhnim.”

Poslušajmo dalje sveto Terezijo!

“Ko sem bila predstojnica, sem opazila, da so zelo hitro napredovale v čednosti in svetem življenju tiste sestre, ki so bile velike častilke svetega Jožefa. Ta svetnik namreč čudoviti pospešuje duhovni napredek pri svojih varovancih.”

Glejte srečo tistih, ki so se izročili sv. Jožefu! Kar vidno so napredovale v čednostih. Terezija jih je z veselim srcem opa-

zovala. Sama zase je že bila vedela, kako čudovito uspešna je posebna pobožnost do sv. Jožefa za duhovno življenje. Toliko bolj jo je veselilo, ko je videla isti uspeh tudi pri drugih.

“Že več let ga prosim na njegov praznik za kako posebno milost in do zdaj sem bila vedno uslišana.”

Teh njenih besed bi ne smel nihče pozabiti. Še več, vsi bi morali storiti enako. Imamo dosti duhovnih potreb, ki bi se lahko v njih zatekli k sv. Jožefu, pa tudi časnih potreb nam ne manjka. Saj ta mogočni svet-

nik posreduje v vseh zadevah, tako nam priča Terezija.

“Imej kolikor hočeš zaščitnikov pri Bogu, toda sv. Jožef naj ti bo vedno prvi. On ima posebno veliko moč!”

Po pravici! Med vsemi svetniki — razen Marije — je bil sveti Jožef na zemlji najbližji božjemu Sinu. Zato je popolnoma primerno, da se naše misli v nebesih takoj za Bogom in Marijo ustavijo pri njem. Kako bi sploh mogli mimo njega, ko je bil na svetu in je gotovo tudi v nebesih z Jezusom in Marijo neločljivo združen. Kako bi mogli prezreti takega varuha, ki je bil postavljen nad sveto Družino, obenem pa mu je izročeno posebno varstvo tudi nad vso božjo družino na zemlji, nad sveto Cerkvijo, katere verni otroci smo tudi mi?

Zdaj jasno vidimo, kako dober zgled nam je dala sveta Terezija. Kdor jo hoče posnemati, bo tudi sam v kratkem času okusil sladke sadove pobožnosti do svetega Jožefa.

ALI SV. JOŽEF POMAGA?

Brat Akurzij OFM.

BILO je ob času, ko so sovražne granate in bombe strašno pustošile svet krog Gorice in tudi mesto samo. Ob istem času je bilo v plamenih svetogorsko svetišče, semenišče v Gorici, slov. društveni dom in še mnogo drugih stavb. Stok in jok se je razlegal v od plamenov razsvetljeno noč. Svinčenke iz strojnic in šrapnelov so sikale okrog nas kakor toča. Vsak si je bil svest, da zdaj pa zdaj zadene tudi njega.

Okoli polnoči je svinčeni dež malo ponehal, nakar so se iz zaledja pričeli zbirati vojaki, že v precej poškodovani cerkvi na Kostanjevici. Čudno se mi je zdelo, kaj naj to pomeni ob tej tako strašni in pozni uri. Kar pristopita vojni kurat in p. Aleksander Vaupotič s štolo. Aha, spovedovala bodeta. Pač morajo biti dobri vo-

jaki, ki ob tej tako strašni uri prihajajo, da očistijo svojo dušo, preden se podajo v vojni metež. Spovedovanje je trajalo skoraj do 2. ure po polnoči. Med tem sem se pogovarjal z mladim vojakom, ki je bil posebno prikupljive zunanosti. Ko ga poprašam, če on ne bo šel k spovedi, mi odgovori v žalostnem tonu: Mogoče pozneje, ako bo še čas. Kako to, ga vprašam. Ali on le žalostno vzdihne svoj “ah”! Na vprašanje, od kod je doma, mi odgovori, da daleč iz Bukovine, kjer njegova mamica joka za njim. Oče mu je bil strupen protestant, mati pa verna katoliška žena. Toda morala ga je pustiti v oni veri po očetovi volji, češ da fantje morajo biti protestantje, deklice pa katoličanke. Ali ne bi rad tudi ti katoliško umrl, ga prašam. Za odgovor mi pokaže svetinjico sv. Jožefa, katero je imel na čepici prišito, in reče: Ko sem odhajal na bojno polje, mi je moja zlata mamica prišila svetinjico na čepico z naročilom, da moram vsak dan k sv. Jožefu zmoliti en očenaš za srečno zadnjo uro. Tega nisem še nikoli opustil.

Še mnogo sva govorila o tem in onem, kar pride povelje, da vsi k sv. maši. Vstopiva tudi midva. Ne malo sem se čudil njegovi pobožnosti, zlasti med svetim obhajilom, ko so mu svetle solze močile lice. Ko ga prašam po sv. maši, zakaj je jokal, mi odgovori:

“Kako ne bi solzil, ko vidim toliko srečnih obrazov, ali meni ni dana ta sreča. Ali ne bojo ti moji sotrpini veselo umrli, zavedajoč se, da pridejo tja gor, kamor jaz ne morem?”

“E, Franček, kar potolaži se in pridno moli k sv. Jožefu, kakor ti je naročila mati, pa boš tudi ti deležen te sreče.”

Ravno je na Travniku pri sv. Ignaciju bila ura tri, ko so prinesli skromen zajterk, ki so ga tiho povžili vsi in zopet skrivnostno odšli, kakor so bili prišli. S p. Aleksandrom sva se še dolgo pogovarjala o Frančku. Povedal mi je, da ga poučuje vsak teden nekaj časa o sv. veri in upa, da bo za Božič že prejel svete zakramente. Pater in Franček sta se veselila srečnega dne. Ali pregovor pravi: človek obrača, Bog obrne. Tako se je zgodilo tudi tukaj. Sovražnik je pričel še isto jutro z vso srditostjo napadati naše postojanke. Med ranjenci je bil tudi naš Franček. Kakor smo zvedeli, mu je sovražna granata dobesedno odtrgala desno nogo v stegnu. Po dolgem poizvedovanju izve p. Aleksander, da leži nezavesten pri Usmiljenih bratih na koncu me-

sta. Ne ozirajte se na smrtno nevarnost, hiti tja, kjer ga res najde vsega spremenjenega, da ga je komaj spoznal. Čepico je tiščal na ustnice in z vso strastjo poljuboval svetinjico sv. Jožefa. Kako se razveseli, ko zagleda svojega učitelja! Takoj ga vpraša: "Oče, ali bom prišel tja gor?" Pokaže z roko proti nebu. Zdravnik pove, da mu je le še nekaj minut določeno življenje, ker je skoraj vso kri izgubil. Pater Aleksander ga po kratki molitvi pogojno krsti, spove in mu takoj na to podeli sv. obhajilo. Komaj opravi še par kratkih molitvic, že se je duša dragega Frančka preselila v rajske višave.

Ves srečen in vesel mi je pripovedoval p. Aleksander: Molitev njegove mamice in njegov vsakdanji očenaš na čast svetemu Jožefu sta mu sprosila tako srečno smrt.

Pač resničen pregovor, ki pravi: Kdor svetega Jožefa časti, naj se nikar smrti ne boji!

NOVE NAROČNIKE SO POSLALI:

Margaret Perhne, Sheboygan, Wis. (zkasnelo)	4
Mary Blai, Chicago, Ill.	1
Mrs. Sentic, Cleveland, Ohio	1
Antonija Nemgar, Eveleth, Minn.	1
Ludvik Perušek, Willard, Wis.	1
Gertrude Muske, Albany, Minn.	1
Frank Skalar, Ely, Minn.	1
Frank Flajnik, New Brighton, Pa.	1
Mary Krajc, Cleveland, Ohio	1
Katarina Robert, Cleveland, Ohio	6
Brat Antonin	1
Mrs. M. Leskovec, Cleveland, Ohio	1
Mrs. Mary Novak, Cleveland, Ohio	7
Mr. Kness, Cleveland, Ohio	1
Mrs. Papesch, Joliet, Ill.	2
Skupaj	30

VSEM PRISRČNA HVALA!

MOLITEV K SV. JOŽEFU

Poslala Mary Sivic.

O, sveti Jožef, ti vsekdar
nam bodi dober gospodar.
Izlij nebeški blagoslov
na vso družino pod naš krov:

Da bo ljubezen naša vez,
da z nami bo pomoč nebes.
Naj k Bogu pelje naša pot,
naj čednost diči nas povsod.

O, sveti Jožef, bodi ti
med nami danes in vse dni!
Glej, srečo svojo, hiše te
vložim zaupno ti v roke.

Odvrni milostno vsekdar,
kar bi nam moglo biti v kvar.
Zakleni mene, moje vse,
v Srce presveto, prosim te!
Naj v Bogu skrito in sveto
življenja dnevi nam teko!

P. BENIGEN SNOJ O. F. M. V ZLATI SERAFINSKI ZARJI

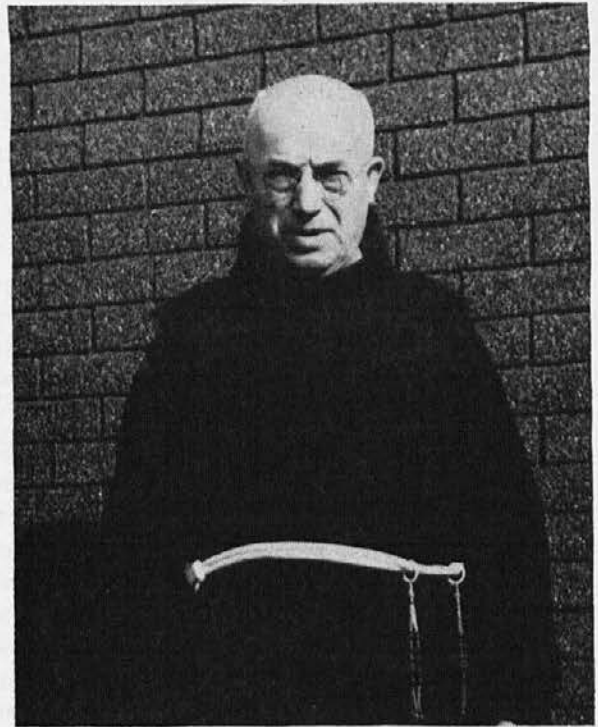
P. Hugo.

NAŠA Marija Pomagaj v Lemontu je bila v tem kratkem času, kar je tu med nami, priča že veliko lepih, pomenljivih in ganljivih slavnosti. Gledala je razne romarske skupine, manjše in večje, gori do mogočnega katoliškega shoda. Videla je poroke in srebrne poroke. Zrla je redovne preobleke, polaganje redovnih obljud, neslovesnih in slovesnih. Čula je obnovljene novomašne glorijske. Slišala je srebrnomašno glorijsko itd.

Dne 7. febr. pa je bila priča slovesnosti, kakršne v Ameriki še ni videla. Patrijarh slovenskih frančiškanov v Ameriki **Very Rev. Benigen Snój OFM.** je ta dan v zlati serafinski zarji stopil pred oltar. Že prošlega 8. okt. je minilo 50 let, kar se je z redovnimi obljudami Bogu posvetil. To je bil njegov duhovni zlatoporočni dan. Po naših redovnih navadah se ta jubilej slovesno praznuje. Redovni obrednik ima za to slovesnost natančno določen, slikovit in pomenljiv program, katerega izvedba zahteva precej moči, tako pri oltarju kot pri pevskem koru.

Ker je bil jubilan na ta svoj dan še v Johnstownu, Pa., kjer tega programa ni bilo mogoče v celoti izvesti, je slovesnost prestavil na poznejši čas. Vedel je že, da se bo v kratkem vrnil v Lemont, kjer mu je bilo poverjeno duševno likanje in duhovno vodstvo redovne mladine. Ta je v prostem času dobro naštudirala obredne in pevske točke jubilejnega programa. Ker je to bolj domač, redovno-družinski praznik, je bil zanj določen pondeljek 7. febr., ko so profesorji in kleriki od prestanih polletnih skušenj ravno malo počivali.

Tu ni mesta za podroben opis pester slovesnosti. Naj poudarim le, da je bila kot so vse liturgične slovesnosti, nazorna pridiga za slavljenca in vse navzoče. Cerkev s takimi in podobnimi slovesnostmi, ki se sučejo okrog kake osebe, ne dela slavljenca samih poklonov, kot se to godi pri sličnih svetnih slavnostih. Ona vse gleda v luči večnosti in temu primerno govori in moli. Preden povede zlatega redovnega jubilanta pred oltar, stopi pred njega in mu po njegovem

Very Rev. Benigen Snój O. F. M.

predstojniku izroči jubilejno zlato palico z besedami: "Prejmi podporo svoje starosti, da boš mogel po poti zapovedi božjih in tvojega redovnega vodila neutrujen hoditi in v nebeško domovino varno dospeti!"

Ko pri oltarju poklekne pred svojega predstojnika, mu Cerkev zopet polaga v usta prošnjo: "Prečastiti! Ponižno prosim vas in naš sv. red za milost jubileja, da se bom mogel mirno pripravljati na smrt in potem priti k večnemu jubileju!" In potem, ko je po zahvalni daritvi sv. maše sprejel jubilanovo ponovljenje redovnih obljud, mu položi zlato krono na glavo z besedami: "Gospod naj te po končanem zemeljskem romanju krona z nevenljivo krono večnega blaženstva." V posebni molitvi pa dvigne svoje oči k Bogu s prošnjo, naj ga kot doslej tudi poslej s svojo milostjo spremlja, da bo po zmagovitih preostalih bojih tega življenja dosegel krono zmage.

Za marsikaterega svetnega zlatega jubilanta bi bile to prerodne misli, prenadležni spomini in opomini, ki bi mu skalili jubilejno veselje. Če je še krepak, bi ga z jubilejno palico kot podporo starosti naravnost užalili. Naš jubilan P. Benigen sicer še tudi ne rabi palice. Njegov hoja je še mladeniška.

Tak je on vedno bil. Vsa njegova dosedanja življenjska pota so bila ožarjena od onstranske luči. Bog ga je zgodaj odbral zase. Da ga je tudi dobil, mu ni bilo treba ž njim, pač pa z njegovimi starši v dvoboj. Saj "Stajnarjevi", tako se je reklo doma, tam na zagoskih Toplicah ob Savi, so bili pošteni in verni. Toda pri svoji procvitajoči obrti apnenarstva, ki jim je pridobivala odjemalce daleč preko slovenske meje v tedanjo Avstrijo, so vedno bolj pogrešali izobranejšega poslovodja. Pa so v to določili svojeka sinka Franceljna, našega sedanjega Benigna, ki se jim je narodil 17. sept. 1867.

Po dovršeni domači šoli v Zagorju oz. v Toplicah, so ga poslali v meščansko šolo v Celje, kjer je ostal eno leto. Nato je po želji staršev odšel na ljubljansko realko, preko katere je vodila takrat pot v višje tehnične in trgovsko-obrtniške šole. Toda kot njegovemu sedanjemu vzorniku sv. Frančišku, tudi njemu trgovstvo in obrtništva dišala. Zasebno se je poprijel latinščine, da bi ob ugodni priliki lahko predsedal na gimnazijo in nastopil pot proti oltarju. Že ob koncu prvega leta realke je napravil skušnjo za gimnazijo in prestopil vanjo.

Po nižji gimnaziji si je izbral še krajšo in gotovejšo pot do nove maše. Stopil je v frančiškanski red. Dne 8. okt. 1886. je bil na Trsatu pri Reki preoblečen in postal Benigen. Istega dne naslednje leto je napravil neslovesne obljube. Od tega dne se je začela viti njegova redovna pot, ki jo je prošlega 8. okt. zaenkrat zaključil z zlatim redovnim jubilejem. Nato je na krasni goriški Kostanjevici nadaljeval gimnazijske in modroslovne študije. V jeseni l. 1889. je odšel v Kamnik v domače bogoslovje, kjer je ostal dve leti. A po posebnem dovoljenju iz Rima je bil že v drugem letu bogoslovja 17. dec. 1890. v Ljubljani posvečen v mašnika. Svojo novo mašo je zapel 28. dec. istega leta v Zagorju. Ostali dve leti bogoslovja je dovršil v Ljubljani. Njegovo prvo stalno mesto v dušnem pastirstvu je bil Kamnik, kamor so ga v jeseni l. 1893 poslali. Bil je katehet na tamkajšnji ljudski šoli. Tu je ostal do jeseni l. 1896., ko je bil v isti lastnosti prestavljen v Novo metso. Obenem je bil tam tudi učitel v kaznilnici.

Toda le 7 in pol leta je v domovini delal za Gospoda. Vse njegovo ostalo dosedanjo duhovniško življenje je bilo posvečeno rojakom v tujini. Na lastno prošnjo je l. 1901 odšel za slo-

venskega dušnega pastirja v Egipt. Od aprila 1901 do sept. 1909 je bil v Aleksandriji, od sept. 1909 pa do jun. 1912 pa v Kairi. Odtod ga je vrhovno predstojništvo reda jun. 1912 poklicalo v Jeruzalem za slovansko-nemškega svetovalca kustodije sv. dežele. To častno službo je opravljal do 15. nov. 1914, ko se je po takrat zelo nevarni morski vožnji vrnil v rodno provincijo, da odide za komisarja slovenskih frančiškanov v Ameriko.

To pot je nastopil 12. marca 1913. V Genovi se je 8. apr. vkrcal na parnik Canopie, ki ga je 25. apr. v Bostonu preložil na ameriška tla. Od tam se je še isti dan odpeljal proti New Yorku, oziroma Brooklynu, kjer je bila tedaj zibelka našega komisarijata. Obenem je prevzel dušno oskrbo njujorških Slovencev, ki so takrat gostovali pri cerkvi sv. Nikolaja na 2. cesti. Takoj se je lotil končne organizacije lastne slovenske župnije v New Yorku, ki mu je uspela. Dne 4. jul. 1916 je bila slovenska cerkvena sv. Cirila blagoslovljena in on se je 8. sept. istega leta kot prvi slovenski samostojni župnik ob njej naselil.

Skoraj polnih deset let je vodil to župnijo. Obenem je bil do l. 1922 komisar. V tem času mu je bila l. 1924 od vrhovnega predstojništva reda poverjena tudi častna služba generalnega vizitatorja tukajšnje italijanske frančiškanske provincije Marije Brezmadežne. Spomladi 1926 je bil poklican v Lemont k šoli. Tu je l. 1927 znova postal komisar. Po dovršenem triletju je prevzel novoustanovljeno župnijo sv. Male Terezike v Johnstownu, Pa., kjer je pozidal cerkev in samostan. To župnijo je vodil, s presledkom enega leta, ko je bil župnik pri sv. Janezu v Detroitu, do letošnje jeseni. Nova vrzel pri vzgoji redovne mladine ga je znova zahtevala v Lemont, kjer ga je čakala krona zlatega redovnega jubileja.

Ta kratek oris njegovih apostolskih potov, ki so se vila preko štirih delov sveta: Evrope, Afrike, Azije in Amerike, priča, da je svoj zlati redovni jubilej s zasluženostjo častjo praznoval. Koderkoli je doslej romal in delal, povsod si je kot vzor duhovnik in redovnik pridobil ugled, spoštovanje in ljubezen. Saj je tudi povsod delal čast svojemu imenu. Benignus pomeni: dober, mil, blag. Sami magneti src.

Ker je kljub svojim 71 letom še prav nič ne potrebuje palice, upravičeno upamo, da bo čez dve leti vabil na svojo zlato mašo.

KAPITALIZEM IN CERKEV

“Catholic Hour.”

KOMUNISTI obtožujejo katoliško cerkev, da je zaveznica kapitalizma. Ampak komunizem pozablja eno stvar, namreč to, do je edina podobnost, čeprav majhna, med komunizmom in krščanstvom v tem, da oba obsojata zlo kapitalizma. V vseh drugih rečeh gresta komunizem in krščanstvo narazen, v tem se pa ujemata. Kako je potemtakem po pravici, da ravno v tej reči komunizem očita Cerkvi zaveznitvo s kapitalizmom?

Kadar slišite to obtoževanje od strani komunistov, pomislite samo to, da je veliko več trdnih dokazov zoper zlo kapitalizma v papeževih enciklikah, kot jih najdete v vseh mogočih rdečih časopisih, ki samo hujskajo na revolucijo. In še to pomislite, da komunisti sami jemlje besede za obsojanje kapitalizma iz ravno tistih papeževih spisov, ki so stari že 47 let. Papež Leon XIII. je pisal o vsem tem (okrožnica “*Resurum novarum*”) veliko poprej, preden so komunistom zrasli prvi mlečni zobje. Ako primerjate tisto papežovo okrožnico z vpitjem današnjih komunistov, boste videli, da so rdeči naskoki na kapitaliste zgolj divjanje zoper kapitalistični razred, ki ga komunisti bolj sovražijo kot pa lju-bijo zatirano delavno ljudstvo.

Komunisti trdijo, da je kapitalizem že sam na sebi veliko zlo. Cerkev pa pravi, da kapitalizem ni nekaj napačnega že po naravi. Če kapitalizem priznava pravico do zasebne lastnine in jo dovoljuje uporabljati za dobiček, samo zavoljo tega samega še ni vreden obsodbe. Zelo lahko pa postane kapitalizem nekaj napačnega, ako zlorabi privatno lastnino in jo obrača v sebične namene tistih, ki so bogati. Cerkev dela razliko med PRAVICO do kake reči in med RA-BO kake reči. Na primer: Policaj ima gotovo pravico, da nosi puško pri sebi. Nima pa pravice, da bi ž njo streljal na otroka v materinem naročju. Po komunistični logiki bi morali vzeti vsem policajem puške in jih dati v roke komunistom, to pa samo zavoljo tega, ker včasih kak policaj svoje puške ne uporablja prav. Cerkev pa pravi: Vzemite puške samo tistim policajem, ki jih prav rabiti ne znajo. Pustite jih pa onim, ki vedo, kdaj in kako jih je treba rabiti. Ali pa

še bolj po domača povedano: Ako komunisti vejo, da so se v kaki šupi zaredile podgane, hočejo požgati celo šupo, da bi se znebili podgan. Cerkev je pa bolj modra in pravi: Preženite podgane, šupa naj pa še dalje stoji . . .

Tako vidimo torej, da imata komunizem in Cerkev vsak svojo misel, kako bi se moglo odpraviti zlo kapitalizma. Komunizem pravi, da se morata bogastvo in revščina zenačiti z razlastitvijo vseh. Cerkev pa uči, da naj se narede zoper kapitalizem primerni zakoni in naj se bogastvo bolj enakomerno razdeli. Kdo ima bolj prav?

Poskušajmo to pokazati s primero ali pri-liko.

Nekje na kmetih je bilo dvanajst farmarjev, ki so vsi prodajali jajca v mesto. Polagoma je prišlo do tega, da je en sam od teh farmarjev dobil v roke vso prodajo. Drugi so morali razpečavati jajca le preko njega in tako so dobivali za svoje blago manj denarja ko poprej. Oni farmar je dosegel to deloma z bolj pridnim delom, deloma z goljufijo. En farmar postaja od dne do dne večji kapitalist, njegovi sosede od dne do dne večji proletarci.

Nekaj se mora narediti, da pride nekdanja enakost med njimi zopet na vrh. Ampak kaj bi bilo treba narediti?

Komunisti bi poslali med one farmarje agitatorja, ki bi hujskal na upor in pregovoril može, naj prevrnejo kapitalistov voz v jarek, ko bo peljal jajca v mesto. Dalje bi jim svetoval, naj mečejo kamne v kokoči, da ne bodo več nesle jajc, zraven bi pa venomer pridigal o velikih gosjih jajcih, ki jih rdeče kokoši nesejo na Stalinovo povelje. Ko je tako vzbudil ‘razredno’ sovraštvo med farmarji, razglasi razlastitev vseh in pove, da noben farmar nima več pravice ne do jajc, ne do kokoši. Seveda se bo tisti bogati farmar temu uprl, toda kmalu ga bodo ‘likvidirali’, to se pravi v komunističnem jeziku, da bo za eno glavo prikrajšan. Med ostalimi se bosta tudi našla dva ali trije, ki se jim bo upiralo prelivanje krvi in bodo obsojali umor. Tem bodo sedaj dali ime ‘fašisti’ in ‘trockisti’ in jih bodo poslali v drvarsko taborišče. Ostalim farmarjem bo dejal komunistični agitator: Zdaj je nekdanja enakost med vami zopet urejena. Vsi imate enako veliko. Nobenih ‘razredov’ ni več med vami. Jaz sem vaš diktator in vse, kar ste imeli, je sedaj moje. Pobral sem vsa jajca z

gnezd vaših kokoši, naredil sem veliko cvrtja, pridite vsi k meni na južino . . .

Cerkev pa tako 'rešitev' farmerske neenakosti obsoja, zakaj na ta način je vsem farmerjem ukradena svoboda in prostost. Cerkev ve, da vsem ljudem ocvrta jajca ne diše. Nekateri imajo radi mehko kuhana, drugi kako drugače pripravljena. Cerkev svetuje, naj se razdele jajca v kolikor mogoče mnogo košar, da si vsak lahko svojo izbere. Zakaj samo tisti človek, ki lahko sam določi, kako naj bodo jajca za južino pripravljena, je sam svoj gospodar in živi v svobodi.

Komunizem pa hoče vsa jajca zmetati v eno samo košaro. Iz vseh se mora narediti enaka jed in nihče si ne sme izbrati jajčne jedi po svojem okusu. In kako dobra je tista komunistična jed, o tem itak dosti slišimo iz ust onih, ki so jo morali in jo morajo sami uživati . . .

To je torej prav po domače povedano, kako skuša rešiti zlo kapitalizma komunizem in kako Cerkev. Oba imata prav, da obsojata zlo kapitalizma. Kar se pa tiče rešitve tega vprašanja, pa sami sodite, na kateri strani je več moдрosti in zdravih misli!

KARDINAL MUNDELEIN JE DOBRO POVEDAL

(Nekaj razmišljanja.)

TAKOLE je rekel odlični cerkveni knez, ko je govoril po novem letu dvema tisočema članov Najsvetejšega Imena:

"Nesreča je bila z nami, da so nas v preteklosti večkrat potegnili na napačno stran. Sebični delodajalci so se prilizovali Cerkvi s tem, da so jo imenovali konservativno moč. Potem so šli in so klicali policijo nad delavstvo, katere mu so plačevali le drobtinico za njegovo delo. Seveda živimo v nevarnosti, da pride komunizem. Toda nikar ne poslušajmo tistih, ki jim je strah pred komunizmom le plašč, s katerim pokrivajo krivično ravnanje z delavstvom, potem pa kriče, da se komunizem zajeda med nas. V istem času, ko kriče zoper komunizem, sami prakticirajo socialno krivičnost in se bore zoper zakonitev postave o najmanjših delavskih plačah."

To je močna beseda iz ust kardinala. Posvetila je v kot, kjer je bilo veliko teme. Vredno je, da se vsak ob njej globoko zamisli.

Cerkev je zares velika 'konservativna moč'. To se pravi, da se Cerkev otepa vsake nepremišljene novotarije. Ampak prav lepo se moramo zahvaliti za pohvalo glede konservativnosti Cerkve, kadar prihaja taka hvala od ljudi, ki bi radi videli Cerkev tako zaverovano v svojo konservativnost, da bi postala cokla pri uvajanju socialnih reform. Nak, pri teh rečeh se pa neha konservativnost Cerkve.

Postanimo še malo ob besedi "konservativnost". Cerkev je res do neke mere konservativna, vsaka prismojena novotarija ni po njenem okusu. Poleg svoje konservativnosti zna biti tudi napredna in celo napadalna, če treba. Še več. Cerkev je naravnost radikalna, toda v pravem pomenu besede. Beseda 'radikalen' ima dandanes prekucuški pomen. V tem pomenu Cerkev res da ni radikalna. Prav za prav pa 'radikalen' pomeni, da hoče kdo iti do dna, do korenine reči. . . In tu pride radikalnost Cerkve do veljave. Ona gre rečem do korenin in dostikrat udari s sekiro po njih.

Vzemite današnje zlo pretiranega kapitalizma. Vsem je dobro znano to zlo. Toda kako čudno površno premnogi hočejo odpraviti zlo kapitalizma! Klestijo veje, razbijajo po deblu—korenine pustijo rasti naprej! Cerkev poišče korenine in naroča, naj se izrujejo in vržejo v ogenj. Kdor ne verjame, naj bere in študira okrožnice papežev Leona in Pija! Ko jih bo dobro prebral in razumel, potem naj pove, če je Cerkev res samo konservativna in ne tudi napredna, napadalna in celo radikalna!

In kardinal Mundelein je govoril v smislu okrožnic, ko je dalje dejal:

Mi moramo stati ob strani siromašnega delavnega ljudstva. To so naši ljudje. Te vidite v naših cerkvah. Njihovi otroci polnijo naše šole. Naši duhovniki se rekrutirajo iz njihovih vrst. Obračajo se na nas, da jih vodimo, pa tudi za to, da jim priskočimo na pomoč."

Ali je rekel kardinal kaj preveč? Ta ali oni ga bo obdolžil, da je hujskal delovno ljudstvo, da je pozival na 'razredni' boj. Tako morda, kot delajo komunisti in socialisti . . . Ali je v njihovem smislu kardinal spregovoril?

Še daleč ne v njihovem smislu. Če kdo reče, da je treba stati ob strani delavnega človeka, s tem še ni rekel, da moraš bogataše sovražiti. Sam

Gospod Jezus je imel posebno ljubezen do revnih. In nič drugega ni kardinal hotel, ko pozvati poslušalce k večjemu posnemanju božjega Sina. Ako bi Njega posnemali katoličani in socialisti s komunisti vred, po vrhu pa še kapitalisti, bi ne bilo treba govoriti in pisati o socialnem vprašanju . . .

Kardinal je imel pred seboj katoličane, socialistov in komunistov — najbrž tudi ne kapitalistov — teh ni imel. In katoličanom je na srce položil besede: "Nesreča je bila z nami, da so nas v preteklosti večkrat na napačno stran potegnili."

Na kakšno napačno stran? Med take, ki niso držali z zatiranim delavstvom v srcu, pa so vendar na jeziku imeli mogočno besedo za vero in Cerkev. Marsikdo je bil na ta način potegnjjen na napačno stran, ker ni znal razločevati med odkritosrčnostjo in hinavstvom. Na to je kardinal opozoril s krepko besedo. Opozoril je katoličane, ker te je imel pred seboj in je vedel, da si bodo k srcu vzeli njegovo besedo.

S tem ni rečeno, da je sedaj kardinal potegnil s socialisti. Še mnogo več kot katoličanom, bi imel povedati socialistom in komunistom, če bi jih imel pred seboj in bi upal, da ga bodo poslušali. Če je kardinal priznal, da so se mnogi katoličani zmotili v preteklosti in se nagibali v socialnih rečeh na napačno stran, je pač priznal to v zavesti, da smo vsi ljudje zmotljivi. Častno je, priznati zmoto in jo o pravi priliki popraviti. Ako drugi katoličani pritrjujejo kardinalu Mundeleinu na njegove besede, je to znamenje, da smo pripravljene zmoto popraviti in tega nas ni sram. Čemu neki zdaj pišejo nasprotni listi, da je kardinal javno izpostavil katoličane osramočenju?

Recimo, da bi imel kardinal priliko tudi našim nasprotnikom v obraz povedati, kolikokrat so se že zmotili — ali bi bili oni pripravljene svoje tako strašno usodne zmote priznati . . . ?

KRAJKO pa dobro. — Massachusettski poslanec Mr. Tinkham, ki je na licu mesta proučeval razmere v Rusiji, je svoje vtise nakratko tako-le povzel: "Unija sovjetskih socialističnih republik je kontrolirana po morilskih teoristih in podivjanih barbarih." Prav tako jedrnato je Benjamin De Casseres označil ruske boljševeike in še nemške nazijce zraven: "To so socialni apaši (banditi), maskirani s širokoustno frazo socialne pravičnosti."

DVOJNA MERA

P. Bernard.

VELIKO so že pisali naši nasprotniki, da da je krščanstvo "falilo", ker je po dvatisočletnem njegovem delovanju še vedno tako slabo na svetu. Pravijo, če bi bilo krščanstvo res kaj vredno, bi moral svet že davno biti ves poboljšán in prenarejen . . .

Od naše strani jim je bilo že večkrat povedano, da prav za prav svet še ni do dobra prekusil krščanstva in njegovih nauk. Nobena reč ne more delati in prinesiti koristi, ako jo pušče ležati kje v kotu in je nočejo uporabiti. Tako je bilo in je s krščanstvom. Svet poskuša vse mogoče reči in se oprijemlje vseh mogočih modrovanj, za krščanstvo se jako malo zmeni.

Tudi to smo že večkrat poudarjali, da Cerkev kot predstavnica krščanstva ni še nikoli "falila". Pač pa radi priznamo, da so "falili" posamezni predstavniki Cerkve, celo škofje in kardinali. Eno najnovejših takih priznanj smo slišali iz ust kardinala Mundeleina, ki je rekel, da smo bili katoličani večkrat v preteklosti potegnjeni v socialnih zadevah na napačno stran.

V očeh naših nasprotnikov nič ne velja ta odgovor. Oni trdijo svoje in pravijo, da vsak "katoliški kapitalist" že pomeni Cerkev samo in se ne more delati razloček med Cerkvijo in njenimi poedinimi predstavniki. Ako kak katoličan, duhovnik ali sveten človek, kaj nerodnega naredi, takoj zavpije nasprotni tabor: Glejte jih, taki so, tak je njihov nauk, taka je njihova Cerkev . . .

Nedavno tega se pa zgodilo, da je neki slovenski socialist v socialističnem listu pisal, da je demokracija "falila". To je bil hud očitek in močan poper za tiste, ki poznajo samo demokracijo in jo postavljajo celo veri in Bogu nasproti kot edino rešiteljico človeškega rodu.

Urednik tistega socialističnega lista je sicer priobčil spis svojega "sodruka", ni pa mogel molčati in je priložil svoj komentar. To je prav tisti urednik, ki je že neštetokrat poprej očital krščanstvu, da je "falilo".

In kaj pravi v svojem pojasnilu tisti urednik? Takole jo pogrunta: Ni "falila" demo-

kracija, res pa je, da so falili že večkrat njeni predstavniki . . .

Po našem prepričanju je v tej točki urednik dobro zadel in pravilno povedal. "Falili" so taki, ki so se jim usta cedila besede "demokracija", v srcu so pa imeli misli na vse kaj drugega. Če se najdejo taki hinavci med predstavniki demokracije, s tem še davno ni rečeno, da je demokracija sama zanič. Kakor vsaka dobra reč, tako mora tudi demokracija "faliti" tam, kjer je ne vzamejo resno.

Ampak zakaj tisti urednik ne prizna enake mere takrat, kadar napadejo krščanstvo in mu očitajo, da je "falilo"?

To je očitno DVOJNA MERA! Ena mera za tisto, česar urednik ne mara, druga za tisto, kar je uredniku pri srcu!

Sveto pismo pravi nekje: "S kakršno mero boste merili, s tako se vam bo odmerilo."

Ali ne velja to tudi za onega urednika in njegove sodruge? Vpijejo, da je krščanstvo falilo in da bo edino brezbožna demokracija rešila svet. Pa vstajajo že iz njihovih lastnih vrst možakarji, ki zatrjujejo, da je tudi demokracija falila . . .

Kako hudo bo šele takrat — in ta čas ni daleč — ko bo prišlo spoznanje, da je še prav posebno socializem — "falil" . . .

IZ POSLEDNIH TRENUTKOV ŽIVLJENJA

P. Hugo.

UMIRAJOČI "oče kselov", Adolf Kolping, je dejal svojemu žalujočemu prijatelju: "Le dobro me opazuj. Kajti kar zdaj vidiš na meni, je od vsega na svetu najzanimivejše."

Da, zadnji človekov dvoboj med življenjem in smrtjo je najzanimivejši prizor na svetovnem odru. Žal, da je to večinoma prizor nemega, ne govorečega filma. Usta, oči umirajočega se morda še odpirajo in bi rade še nekaj povedale dragim ostalim, a glasu ni več. Višek tega zadnjega dvoboja, ko je zmaga smrti že gotova, je pa človeku s sedmimi pečati zapečeten knjižga. Njegove skrivnosti neso duše s seboj.

A so duše, ki so že bile v tesnem objemu

smrti, kateri so se pa po božji volji v zadnjem trenutku iztrgale. Doživljaji teh nam vsaj splošno nekoliko pojasnijo, kako se ta zadnji dvoboj med življenjem in smrtjo vrši. Ni je višje šole modrosti življenja, kot je spoznanje duše v teh poslednih trenutkih, ožarjenih že od onstranske luči. Okoristimo se s to modrostjo življenja, še preden nas smrt pozove na zadnji dvoboj. Najprej nekaj zgodovinskih dejstev o resničnosti in poteku tega dvoboja.

Angleški admiral Beaufort je l. 1825 v morje padel. Vendar so ga v zadnjih trenutkih rešili. On pripoveduje, da ko so mu vse telesne moči že odpovedale in ga je voda zalila ter ga grozila zdaj zdaj zadušiti, je njegov duh šele prav delaven postal. S čudovito naglico je preletel celo preteklo življenje. Ne v motnih obrisih, ampak v živih slikah, z najmanjšimi podrobnostimi mu je predočil vse njegovo dejanje in nehanje obenem z živo zavestjo, kaj je bilo prav in kaj ne.

Zrakoplovec Hamilton, ki je l. 1910 pri Paterstonu, N. J., padel iz višine 4—5000 čevljev, a je po čudnem naključju živ ostal, je izpovedal: "Celo moje življenje z vsem, kar sem storil, mislil, upal, se je bliskovito še enkrat razvilo pred mojimi dušnimi očmi. Ne vem, koliko sekund sem padal, morda 15, morda 20 ali še več. Meni se je zdela cela večnost . . ."

Leta 1917 je pri Breslavu iz višine 450 m strmoglavil neki vojaški zrakoplov. Tudi v tem slučaju sta oba potnika, ki sta bila v njem, ostala živa. Poročnik W, eden od njiju, je vedel povedati, da se mu je z bliskovito naglico razvila pred očmi vsa njegova mladost. Vsi kraji rojstnega doma in vsi doživljaji na njih so se mu znova živo predstavili. Istotako vsi nevarni patrolni pohodi, ki jih je v vojni kot dragonar napravil. In vendar, kot je nek očividec nesreče izjavil, je padanje zrakoplova trajalo kvečemu 12 sekund.

Zlasti razni "Spomini" iz svetovne vojne so polni takih slučajev. Neki nemški stotnik poroča: "Ko sem težko ranjen zapuščen ležal sredi sovražnega ognja, je celo preteklo življenje plavalo pred menoj, vse od zorne mladosti v domačem družinskem krogu do poznejšega burnega vojaškega življenja." Zadnji mornar, ki je ostal živ na nemški ladji "Wiesbaden" po bitki pri Skagerraku, pripoveduje: "Vse moje življenje od otroških let je bilo takrat, ko sem gle-

dal neizbežni smrti v oči, pred menoj odprta knjiga. Vsi doživljaji, dobri in slabi, so z vsemi malenkostnimi podrobnostimi stali pred menoj.

Ta film preteklega življenja se v vseh potankostih in podrobnostih šele takrat začne razvijati pred dušnimi očmi, ko duša uvidi, da je smrt neizogibna. Francoski modroslovec H. Bergson pravi, da dokler ima na smrt bolan človek še kaj upanja do ozdravljenja, se krčevito življenja oklepa. Njegove misli so pred vsem njemu posvečene. Šele ko ugasne zadnja iskrica upanja, kar se zgodi nekaj trenutkov pred smrtjo, ko je navadno že v nezavesti, takrat se obrne v onstransko usodo. V tistih par predsmrtnih trenutkih se začne film njegovega življenja s tisto bliskovito naglico vrteti nazaj, da v trenutku še enkrat preleti vsa življenjska pota, po katerih je morda 80 let romal, in vse mnogo jasneje vidi kot je videl v življenju.

Materialisti, ki taje netvarnost in neumrjočnost duše, stojijo tu pred zagonetko, ki je ne morejo tako razvozlati, da bi jim mogel pameten človek verjeti. Ko telo s svojimi čuti in možgani odpove, bi morala po njih "modroslovju" odgovodati tudi duša. V resnici pa duša takrat šele prav zaživi. Njeno spoznanje že sliči spoznanju čistih duhov, ki ne pozna ozkih mej kraja in časa. V tem imamo nov dokaz za njeno samostatnost in neumrjočnost.

Duši kot taki smrt ne grozi, ampak le njenemu telesu. Za telo se bori do zadnje iskrice upanja. Ko tudi ta ugasne, z duhu lastno brzino pregleda bilanco svojega žitja in bitja v telesu. V jasnejši luči kot kdaj prej vidi, v koliko je njeno zemeljsko življenje odgovarjalo od Stvarnika načrtanemu namenu, v koliko ne. To je tisto veliko, največje življenjsko spoznanje poslavljajoče se duše, kateremu bi tako rada dala izraza, a je za svet okrog sebe že mrtva.

Je mar to spoznanje zanjo samo prepozno? Tega ne smemo trditi. Dokler je človek popotnik proti svojemu zadnjemu cilju, toliko časa še vedno lahko preokrene svojo večno usodo. In taka duša je še popotnica, je še v telesu, čeprav se po njem morda več ne javlja. Kdo ve, kaj se takrat godi med njo in med Bogom. En časek je zadosti za dejanje popolne ljubezni, ali popolnega kesanja. In ta je zadosti za odpuščanje grehov, če ni več drugih sredstev na razpolago.

Kdo je deležen te velike milosti v poslednjih, že nezavednih trenutkih življenja, to je za nas nepredirna skrivnost. O nikomer ne smemo z gotovostjo reči, da ga je "ta spodnji" pobral, čeprav je morda do zadnjega zavednega trenutka odklanjal spravo z Bogom. A sigurno bi bilo skrajno drzno in nespametno, ko bi kdo na račun te sprave z Bogom zametaval zakramentalno spravo z njim. Prvič ta zadnja odločilna prilika, o kateri govorimo, ni nikaka verska resnica, ampak le nekaka znanstvena ugotovitev. Drugič ni nikjer rečeno, da je ta prilika vsaki duši dana. In tretjič, če bi tudi bila dana, kdo je porok, da bo Bog takim dal to milost sprave, ki so se je do zadnjega zavednega trenutka otepali.

Pač pa smemo pobožno upati, da Bog daje to priliko in milost takim, ki so blage volje, pa iz kakega vzroka niso deležni milosti redne sprave z njim, to je potom previdenja. V to vrsto prištevam kristjane in pagane blage volje ter nekrščene otroke. Če kdo skuša po svoji veri ali po svoji vesti živeti, a ga ogoljufa, da smrtno greši in ga v tem stanju takozvana nagla smrt zaloti, smemo upati, da mu Bog v luči tistega velikega spoznanja da milost kesanja in sprave.

Se razume, da s to zadnjo bilko, s pomočjo katere se kdo morda še v zadnjih trenutkih lahko reši večnega pogubljenja, nočem nikomur dajati potuhe. Preusodna je večnost, da bi jo kdo gradil na tako negotovo podlago. Vsak pameten človek, če le more, se poslužuje gotovih potov in sigurnih sredstev, ko gre za dosego cilja vseh ciljev. To so pota žive vere, ki deluje po ljubezni. To so sredstva svetih zakramentov, ki jih nikar ne odlašajmo, posebno pa nikar ne odklanjajmo!

MISIJONSKO PISMO IZ INDIJE

Leskovčeva misijonarka.

NEKOČ smo že poročali v našem listu, da ima znani Matevž Leskovec, pisatelj koledarske zgodbe iz Braziliije, hčerko med misijonarkami v Indiji. Zdaj nam je prišlo v roke njeno pismo, ki ga je poslala za Božič staršem v Cleveland. Ker je njen oče postal

tako znan med našimi čitatelji, jih bo gotovo veselilo, ako priobčimo tisto pismo njegove hčerke iz daljne Indije.

Adoration Monastery,
Dacca, Bengal, India.

Draga mi oče in mati:—

Naj nam vsem Gospod nakloni svoj mir. — Adventni čas je zopet med nami in naše misli uhajajo proti Božiču. Veselimo se ga, saj Božič je čudovit praznik, ali ni res? Ako bi ne bilo Božiča, bi ne imeli ne odrešenja in ne svete Evharistije, morebiti nobene blaženosti nekoč v nebesih. Kako pusto bi bilo na svetu, če bi ne imeli Gospoda v presvetem Zakramentu? Kakor zemlja brez sonca! Advent obrača naše misli in želje k tistemu dnevju, ko bo Gospod drugič prišel v vsem svojem veličastvu in moči, da nas vzame s seboj v večno veselje.

Tu v Indiji se celo med pogani najdejo mnogi taki, ki pristrčno ljubijo presveto Evharistijo. V Madrasu, nekaj ur vožnje po železnici iz Dacce, se pripravljajo na evharistični kongres zadnje tri dni v decembru. Mogoče Vas bo to pismo doseglo tam v oddaljeni Ameriki še o pravem času, da boste pomolili k Bogu za uspeh tega kongresa. Tu veliko molimo, da bi po tem kongresu prišlo mnogo novih spoznavalcev v Gospodov hlev, naš samostan pa misli zlasti na nove redovniške poklice. Dosedaj še nimamo nobene nune domačinke.

Naši misijonarji na vasi imajo dan na dan mnogo trdega dela. Velike in majhne preizkušnje jih srečavajo. Naj omenim eno okolnost.

Vsako nedeljo je odprt velik bazar ali semenj na vasi, kjer lahko siromašni ljudje dobe po nizki ceni svoje potrebščine. Seveda gredo tja, kjer upajo dobiti reči za majhen denar. Misijonar se pritožuje, da to ovira 99 odstotkov njegovih ljudi pri službi božji. Sejmar je bil naprošen, da bi spremenil dan za tako prodajo, pa ni hotel nič slišati o tem. V drugi vasi so se pa vgnezdili baptisti, ki skušajo delati zapreke našemu misijonarju. Vendar je njegov uspeh mnogo boljši kot ga imajo baptisti. Ta misijonar je tam popolnoma sam in je v težkem položaju. Divje zveri se plazijo po noči okoli in vedno je smrtna nevarnost. Misijonar mora prenočevati pod streho nad svojo majhno cerkvico.

Zopet drug misijonar je pripovedoval ta dogodek. Srečal je bil ženo, ki je bila od pete do glave pokrita z gobami. Z žepnim robcem ji je izmil rane na glavi, čemur se je žena silno čudila. "Kaj, drugi mečejo kamne za menoj, ti me pa takole umivaš!" Spreobrnil jo je, toda veliko je ni mogel naučiti, ker je bila stara in napol mrtva. Najbolj ji je na srce polagal misel, da ima v nebesih dobro Mater. Klicala je spet in spet: Marija! Toda kmalu je umrla. Toda to je le en sam primer izmed tisočev. Nekaj je jako tolažljivih, drugi so zelo žalostni.

Med tukajšnjimi kastami je najnižja tista, ki spadajo vanjo "pometači". Ne Hindu ne mohamedanci ne spadajo vanjo. Ti ljudje se niti ne smejo približati javnim vodnjakom in tako dalje. Naši misijonarji in tudi protestantovski so zastavili med njimi svoje delo.

Ta teden pričakujemo štiri ali pet novih misijonarjev iz Amerike. Škof jih z največjim veseljem pričakuje. Tudi me pričakujemo te dni nekaj novih sester od tam. To bo veselje, ko pridejo! Le pomislite — od doma med nas! Trudimo se, da bi jim pripravile kar mogoče pripravno stanovanje.

Vreme se je nenadoma spremenilo od hude vročine v občuten mraz. Vse smo zapadle prehlajenju. Pa smo dobile tople jopice in kmalu bomo spet zdrave ko ribe.

Zdaj pa vesel Božič vsem in zelo srečno novo leto! Pošiljam vsem iskrene pozdrave in goreče molitve.

Vaša ljubeča hčerka

Sr. M. Gerard.

PRIZNANJE ZASLUŽNI ŽENI

George Nemanich, Soudan, Minn.

KDO pa je ta zaslužna žena, ki naj ji nekaj v priznanje napišem? Preprosta žena, MRS. FRANCES LOUSIN iz naše naselbine. Ona je že zelo dolgo število let zastopnica tega lista, zato je prav, da ji postavimo majhen spomenik za njeno — **osemdesetletnico!!!**

Da, ta naša dobra žena bo praznovala dne 14. marca 1938 svoj 80. rojstni dan, ako ji Bog da počakati še teh par tednov. Njena zasluga ni samo v tem, da zastopa v naši naselbini katoliške liste in jih pridno razširja, ampak bi se dalo še marsikaj drugega lepega o nji povedati.

Mrs. Frances Lousin in nje rajni mož, društveni maršal.

Kaj je pa tako dobrega storila?

Povedal bom, da je ona začela javno moliti rožni venec ob krsti naših mrličev. Morebiti boste začudeni vprašali: Ali niste imeli že od vsega začetka te lepe navade? Smo, ampak na tihem vsak zase. Potem smo pa posedli okoli mize ali kamor je že kdo mogel, pa smo se začeli pomenkovati o vseh mogočih rečeh, nekateri so pa celo karte vrgli. Skoraj tako kot oni pod križem, samo s to razliko, da pri nas ni nihče vadjal za obleko rajnega.

Temu nekrščanskemu početju je napravila konec Mrs. Lousin. Pri neki priliki je rekla: Možje, dajmo moliti skupno in na glas rožnivec za tega umrlega. Začela je in mi smo odgovarjali. Toda ko nas je imela enkrat na kolnih, nas ni pustila tako hitro zopet na noge. Ko je končala žalostni del, je navrgla še druge molitve. Na primer tiste prošnje: Presladko Srce Marijino — in odgovarjali smo: Bodi mu v rešnje. Potem še prelepi 129. psalm: Iz globočine vpijem k Tebi, Gospod.

Ta lepa pobožnost se sedaj vrši na pobudo Mrs. Lousin pri nas že nad trideset let ob vsakem mrliču. Kar je pa še več vredno, je to. Mrs. Lousin prejme sveto obhajilo med vsako pogrebno mašo za dušo umrlega.

Zdaj bo morebiti kdo mislil, da je naša jubilatka pusta in dolgočasna žena, ko iz povedanega sledi, akko je pobožna. Pa je ravno nasprotno res. Kakor vse duše, ki imajo mirno vest in pobožno srce, tako je tudi ta žena veselega značaja in rada pove kakšno okroglo vendar na tak način, da jo lahko še tako nedolžen otrok sliši.

Po vsem tem je moja misel, da bo takole s teboj, Mrs. Lousin. Ko te bo gospod Bog k sebi poklical, ti bo tvoj zvesti angel varuh pripeljal naproti tvojega soproga Johna, ki je že nad dvajset let mrtev, in bosta skupaj romala v nebesa. In vsi tisti, za katere si toliko rožnih vencev odmolila, vama bodo delali parado. Nebeška vrata vama bo odprla namesto sv. Petra sama nebeška Gospa, ki jo vse svoje življenje tako po otroško častiš. Vemo, da vsemodri Bog nobenega dobrega dela ne zavrže, tudi tvojih ne bo.

Vem, da boš rekla: Čemu si pa to namazal, saj sem še živa in ni treba, da hodiš s kadihom okoli mene. To bodo že gospod opravili, kadar bo treba.

Res je da še živiš, in ravno to me zelo veseli. Voščim ti, da bi gospodu še dolgo ne bilo treba s kadihnicco k tebi. Isto ti žele vsi rojaki in rojakinje tukaj na Soudanu in kjerkoli te poznajo. Bog te torej ohrani še dolgo vrsto let čvrsto in zadovoljno nam vsem v dober zgled. Lepa nebesa naj le še malo počakajo, saj tistega se itak ni bati, da ti kako — uidejo. Bog te živi in še enkrat iskrene čestitke!

Urednikov pripis: Tem čestitkam se pridružuje naš list Ave Maria in vsa velika družina naročnikov in bralcev!

OUR JUNIORS' CORNER

By The Juniors' Friend

The Mail Bag

Chicago, Ill.

Dear Rev. Father:

I am in the seventh grade and will try to tell you about the excitement on Christmas Day. The day before Christmas I wanted to know so eagerly what I was going to get, that I kept pestering my mother the whole day. The only answer was a kind smile expressing the words: "One more day till Christmas."

How long Christmas Eve was in coming. It seemed it would never come. But finally all longing came to an end when after supper the presents were exchanged in the family. When I received my present I was so tickled that I pressed it tightly, and jumped up and down with delight.

The older members of the family watched us younger ones smilingly as we hugged our presents and talked about them. I hope you enjoyed your holiday as greatly as I did mine. I wish Christmas would come every month. Christmas Day I did almost nothing but admire my beautiful presents.

Your friend
Marie Mladic

Dear Father:

Last time my sister, Bertha, wrote in this magazine and she told about the Hallow-e'en party but I am going to tell you about the Christmas vacation.

I think that it is too bad because we didn't have any snow and I got a sled from Santa Claus. Now, I am going to tell you the big news, and that is, that my namesday was on August 12th. Who do you think remembered that day? Nobody else but Father Ambrožič. Even my mother forgot to make "štrukle" for that day.

On the 8th of January all little members of St. Jo-

seph's lodge No. 21 K. S. K. J. had a good time. Santa Claus was around with oranges and candy. We all were happy and we were jumping around like rabbits with long tails.

Before I close this letter I want to send best regards to two of my little friends in Johnstown, through this magazine, Mary Ann Gracer and Frances Klucsevsek. We all send best regards to Father, the editor.

Your friend,
Clara Usnick (Morgan, Penna.)
Chicago, Ill.

Dear and Rev. Father:

I have written a story to the JUNIOR FRIEND already so I'll just write something different this time. I am going to write some riddles now.

What is the difference between bread and sun? Nothing, because it rises in the (y)east and sets behind the (w)est. What rivers, lakes and waterfalls never move? The ones on the map.

Well, I guess that is all the riddles that I can think of just now. I hope you will like them. Until next time I'll say goodby now.

Your friend
Jane Vaury

Dear Reverend Father:

We have been preparing for our Christmas program which we gave in December. The sixth, seventh and eighth grades sang on the stage. Some of the other grades had plays. I am in the sixth grade.

We had made drawings for our class-room. One of the drawings had a little boy holding a Christmas tree which had a star on the top.

Wishing you Reverend Father a Happy, Blessed New Year.

Yours truly
Donald Podrzay
Sheboygan, Wis.

Dear Junior Friend:

I am a new comer. Here is a little story I like to tell you.

One Monday morning Andy was asleep. A sunbeam looked in at Andy. "Wake up," it said, "I want to play with you." "Andy did not wake up." "I cannot play with a sleepy boy," said the sunbeam. And it went away. A robin looked in the window. "Wake up, Andy," he said, "The sunbeams want to play with you." Andy did not wake up. "I cannot sing to a sleepy boy," said the robin and flew away. A body wind blew in at the window. "Wake up, Andy," said the wind. "The sunbeams are playing the birds are singing, they want you to wake up." But Andy did not wake up. "I cannot play with a sleepy boy," said the body wind and it blew away. "Bow-wow," barked Job at the door. "Wake up and let me in Andy, I want to play with you. Bow-wow. Let me in." Then Andy did wake up. He jumped out of bed and opened the door. In ran Job. "Bow-wow. Good morning, Andy," he said. Andy said, "Mother is coming. Jump into bed, Job. We will play a joke on Mother." Job jumped into the bed and Andy covered him up. Then Andy ran behind the door. Mother opened the door and looked at the bed. "Andy must have his head covered," she said. "It is not good for him. I will wake him." Mother went to the bed and pulled down the covers and there was Job. Andy ran to mother, "Ha ha," he laughed. "That was a joke on you." Job jumped out of bed. "Ha ha," he barked. "It is fun to play jokes." Mother said, "That was a good joke on me." Mother then said, "Some one is waiting to play with you," "Who is it?" asked Andy. "Wait and see," said mother and Andy ran downstairs. He looked around and again asked, "Who is waiting for me?" "Boo!" said Patty. "That was a good joke, Patty," said Andy. "When did you come?" "You were asleep Andy and I have come to play with you," said Patty. "Oh, goody, goody," said Andy, "I will eat my breakfast and then we will have some fun."

Your friend,
Emily Foy (Chicago, Ill.)

Dear Friend:

I am in the fourth grade of Holy Family school. I am nine years old. I have a lot of fun sledriding with all the boys. Santa Claus did not forget us on Christmas day. We got plenty of things. We had five Masses in our Parish for Christmas. I went to two Masses that day. I will write to you often if I have a chance.

Sincerely yours,
Stanislaus Anzick (Kansas City)

Dear Junior Friend:

I am writing in your junior corner because I saw an ad telling us to boost the juniors corner. I know I am a little late but anyway I am going to wish you and your junior friends a Very Happy and Joyful New Year. I am having very much fun around the house and school. We walked on the ice and broke through making humps and holes. There is also much fun in going skating on the ice. So this time I am going to write a little poem called,

MR. CROW

Caw-caw Mr. Crow! Flapping wings above the snow.
Only thing that seems alive, not a bee around the hive.
Not a butterfly or bird, not insect's voice is heard.
Forgotten fears fly low, Caw-caw Mr. Crow.

White the meadows and the lane. Lest you look for food
in vain

You shall find in your surprise, golden corn that scattered lies;

Friends we are, though once your foe, Caw-caw Mr. Crow!

I am going to try to write a little article each month in your junior corner. And the plan in January's Ave Maria by your new friend from Willard, Wis., is a pretty good plan I think.

Your friend to stay,
Joseph Beribak (Chicago, Ill.)

Dear Junior Friend:

I enjoy your page in the "Ave Maria" immensely, especially the compositions and poems.

My hobby is singing and playing the piano. I am now teaching friends the rudiments of piano and singing. I am delighted with this type of work. Another of my pastimes is knitting. I have completed two knitted suits and now I am working on a blue dress.

Enclosed you will find some material which I hope you can use, a poem, which I wrote myself.

Snow Fantasy

Myriads of tiny crystals of snow—
Helter skelter around they blow,
Settling softly on every tree twig,
Covering bald earth with a powdered wig.

Your new friend,
Marian Kuhar (Cleveland, Ohio)

Dear and Rev. Father:

I am a pupil of the eighth grade of St. Stephen's school. I have been reading the interesting letters, poems, and riddles, in the Junior's page. So I decided to write a riddle. The name of the riddle is,

IT'S TIME TO LAUGH

In a crowded bus a stout woman vainly endeavored to get her fare out of the pocket of her cloak, which was tightly buttoned as a protection against pickpocket. After she had been trying without effect for some minutes, a man on her right said, "Please allow me to pay your fare." The woman declined with some anger and renewed her attack on the pocket. After some little time the man said, "You really must let me pay your fare. You have already unbuttoned my suspenders three times and I can't stand it any longer."

A Junior's friend,
Mary Vouri (Chicago, Ill.)

Dear Junior Friend:

This is my idea of how an Ave Maria club should be conducted. I do not know every single detail but that could be decided later.

This club should be composed of only Catholic girls, who love the Blessed Virgin Mary as their Mother. The club would meet every month or twice a month. They would open and close the meetings with prayers to the Blessed Virgin Mary. Their aim would be helpfulness and kindness, and promotion of the Catholic Faith. Once a month they would go to Communion in honor of the Blessed Mother. Their dues would be about five cents a month. With the money they collect, they could have a Mass said for themselves or for any one who needs it. In every edition of the Ave Maria there must be an article or letter

from at least one of the members of the club. All the clubs would then be under one special group of advisors and each separate club would have its own officers. These advisors would make a set of rules that all clubs would follow. When I said advisors I meant you, Junior Friend and your other Reverend Friends. They would guide us and tell us what we should do.

That is my idea. It is not very clear, but I do wish we could organize such a club.

As for the contest I meant that the club which gets the most members in a certain time that that club would win.

Your friend,
Frances Ropret (Cleveland, Ohio)

WE JUNIORS SPEAK!

- New Year Recollection
- The Enchanted Horse
- The Red Stocking
- My Luck Day

It being New Year's Eve, all the children in the neighborhood had horns, whistles and so many other things. Among them was also Joan. "Ah! I'm going to have a good time tonight. I'm going to stay up till two o'clock," said she. No sooner had she finished speaking when all the children roared with laughter. "Oh no you won't, you have such a mean mother, she won't allow you to stay up till seven." "Oh dear! Why do they have to tease me," sobbed little Joan. "I know my mother is mean, but I still love her. I think I better go home," cried Joan. She walked slowly homeward, leaving the happy crowd of children. She stopped every five minutes and looked back longingly at them. Just then she spied her mother coming down the street. Fear gripped her little frame at the mere thought of the meeting for she keenly felt that a beating was in store for her. When lo and behold, instead of the beating, these beautiful words greeted the trembling child. "Happy New Year Joan darling, come we'll go and join your other friends," said Joan's mother joyfully. At these words Joan burst into tears and cried, "Oh mother let's go home, I think we can have a better time alone. Happy New Year Mother. Happy New Year everyone," cried Joan. Just then Joan awoke, putting on her bath robe she ran to her mother and lovingly embraced her, with the self-same words, "Happy New Year Mother dear. We'll stay home on New Year's Eve won't we?"

—Helen Smid (Chicago, Ill.)

There was in ancient times, in the country of the Persians, a mighty king who had one son and three beautiful daughters. It was the custom in that country to observe every year two festivals. At these times the king opened his palaces, rewarded the worthy, pardoned the offenders and received the congratulations of his people.

On a certain day during one of these festivals three wise men appeared before him. One gave a peacock of gold, the second a trumpet of brass, and the third a horse made of ebony and ivory.

The king said to the wise men, "What are these things, and what is their use to me?"

The owner of the peacock said, "Whenever an hour

of the day or night passes this bird will flap its wings and utter a cry."

The owner of the trumpet said, "If my trumpet is placed at the gate of the city, it will act as defender of it, for when an enemy attempts to enter, it will send forth a warning sound."

The owner of the horse said, "My lord, the use of this horse is that if any man mount it, it will carry him wherever he desires to go."

Upon this the king said, "I will make trial of all these things."

—Lillian Salmich (Chicago, Ill.)

There was once a poor little orphan girl. Her name was Donna Darewell. She was eight years old and did not have any home. She wandered around the town. She would stop at a house and ask for something to eat but all the people refused. They all called her a beggar.

In the neighborhood there lived a wealthy little girl and her name was Connie Temple. This little girl was nine years old and she was very kind and liked Donna very much. It was near Christmas and it was getting very cold. Donna was sure to freeze.

On the day before Christmas Donna was walking along when she saw Connie and her mother. Her mother was a very selfish woman but her father was very kind. He owned a great factory. She ran to Connie, but when she came near Connie's mother cried, "Get that beggar away from here." Donna almost began to cry. But Connie began to comfort her. "Mother is always like that." Connie whispered something in Donna's ear, "Come around to my house tonight about eight, but don't call me. I'll be waiting for you." Then they parted.

At eight o'clock Connie was standing by the door and Donna just appeared. Connie whispered, "Come in but don't make any noise. I told father all about you and he said you should come in the living room. Come in." Donna admired the house and wished she could live in it. After they finished talking with Mr. Temple, they both went to bed.

The next morning when Donna awoke she was the

happiest child in the world because Santa for once did not forget her. By the fireplace were two big red stockings all filled with toys and candies and their names printed in gold. After that Donna lived with the Temples for the rest of her life.

—Marie Ovník (Chicago, Ill.)

One beautiful day I planned to meet my sister coming home from work for she was to bring my cherished gift . . . a typewriter.

As I walked half ways to meet her, I was chagrined to see that she wasn't carrying any too big sized package or parcel. A sickening feeling overcame me. Was it true that I wasn't to have any typewriter? With a faint spark of hope I walked more briskly to catch up with her.

"Well Sis, where is that typewriter you said you would buy me?" Theresa looked sadly at me as she said, "I'm sorry Sis, I didn't have enough money and besides it was too expensive."

Hearing this I felt angry and walked away. Hurt and

disappointed I turned my steps in the opposite direction brooding over my cherished typewriter.

When suddenly my gaze fell upon a pocketbook lying on the path in front of me. New feeling took possession of me as I looked longingly at it not daring to pick it up for fear of it being empty or a trick played by someone. Nevertheless as I kept on walking I felt uneasy and before I knew it I retraced my steps and picked up the pocketbook. I opened it eagerly and to my great surprise it contained fifty dollars.

At first I was too dazzled to do anything but look at it. Then realizing it didn't belong to me I ran to the newspaper building and put in an ad.

A week later I received a letter from the publishing company stating that I could keep the money for no one claimed it.

I took the money and proudly walked down town to buy the typewriter I had wished for so long.

—Ann Kaiser (Chicago, Ill.)

CONTEST PAGE

THE FOWL HUNT

In each of the following sentences there are hidden birds. How many can you find? THE ONE FINDING THE MOST SHALL BE THE WINNER OF THIS MONTH'S PRIZE!! IN CASE OF A TIE THE WINNER SHALL BE DETERMINED BY MEANS OF DRAWING. ALL ANSWERS MUST BE IN THE MAIL BY MARCH 11TH. COME ON JOIN THE FUN!! And here are the sentences:

1. When the king was crowned the people started a rebellion.
2. The man who climbed over this wall owns the bakery next door.
3. It will cost rich people plenty to foot their electric light bill.
4. The cook stood near the flaming oven and watched her bread turn to ashes.

5. It is with deep regret that I learn of the death of your nephew.
6. Our church has the best bowling alleys in town.
7. I met her on the corner of fifth street and did she wear a large hat on her head!
8. Brave newspaper reporters climbed the burning building and saved Maj Aytou from the flames of death.
9. The little wrench slipped from the plumber's hand and fell to the floor.
10. I told him that he must come as quickly as possible.
11. During the game Ted had a card in almost every corner.
12. Pa sure did whip poor William for not coming right home from school.

Frances Ropret, one of the six winners of our previous puzzle contest.

WINNER OF THE ANIMAL HUNT CONTEST
WAS

FRANK LEWIS, Cleveland, Ohio

(Letters for February Letter Contest shall be placed in the March Contest.)

CVETJE MED TRNJEM

Povest iz življenja.

Priredil B. A.

Četrto poglavje.

PONESREČENA ZVEZA. — ANITA JE IZGINILA.

KER se je vračal pravi gospodar gradiča, v katerem sem že več let stanoval, je bilo treba poiskati drugo stanovanje. Sicer je bilo prostora v poslopju za številno družino, vendar me je minilo vse veselje, da bi ostal tam. Henrik mi je postal nekako tuj in se nisem nič veselil snidenja z njim. Še manj sem hrepenel po srečanju z njegovo protestantovsko ženo. Na tihem sem hvalil Boga, da je stari grof, Henrikov oče, odšel s tega sveta pravočasno, sicer bi mu moralo sedaj počiti srce od razočaranja nad sinovim čudnim početjem . . .

Še vedno sem mislil na skorajšnji povratek na Angleško. Zato se mi ni zdelo vredno, da bi si skušal oskrbeti stanovanje, ki bi mi služilo za več let. Tedaj mi je bilo jako ljubo, da mi je stari župnik ponudil sobo v svojem župnišču. Mož je postajal šibkejši z dneva v dan in je komaj mogel še kaj malega delati. Torej je slo-nelo marsikaj na meni, za kar mi ni bilo treba skrbeti takoj ob nastopu službe. In tega sem bil sedaj prav vesel. V obilnem delu sem iskal in našel olajšanje in srčni mir. Zdi se mi, da bi brez tolike zaposlenosti ne bil mogel vzdržati. Gotovo bi se bil vdal črnoglednosti in topi resignaciji ne samo glede Henrika, ampak vsega sveta.

Marija, moja postrežnica teh zadnjih let, je skrbno pripravljala gradič za sprejem pravega gospodarja. Seveda je obenem mislila tudi na novo gospodarico, ki ji pa z menoj vred ni bila preveč naklonjena. Angležinja! Samo s to besedo je imenovala njeno ime. In pri izgovarjavi tega njenega imena je tako čudno nakremžila obraz, da nikakor ni bilo posebno častno za veliki angleški narod . . .

Končno sta prišla. Naredili so slovesen sprejem. To se razume, da sem moral tja, čeprav s precej mešanimi čustvi in še davno ne s takim neprisiljenim ugodjem kot nekoč . . . Prišli so kajpada tudi Culierji in Bernard Malon z mlado ženo. Zavoljo teh sem se še precej dobro počutil takoj po prihodu v gradič. Za srečanje s Henrikom se mi pa ni prav nič mudilo. Imel sem globoko v srcu čuden občutek, da sem prišel na Henrikov pogreb . . .

Postal sem toliko bolj pozoren na Bernarda in Marieto. To sta bila v resnici človeka, drug za drugega ustvarjena. Nista sicer razkazovala svoje ljubezni na način zaljubljenecv, ki so po mačje zatelebani drug v drugega, vendar si moral opaziti, kako resnična in globoka je njuna ljubezen. Vsak trenutek posebej ti je razodeval srčno naklonjenost, ki jo je mladi doktor gojil do svoje žene, pa nič manj globoko spoštovanje, ki ga je ona imela do njega. Komaj sem bil nekaj trenutkov v njujini družbi, ko sem dejal sam pri sebi: To je eden istih zakonov, ki so sklenjeni v samih nebesih!

Toda pozabljam na Henrika. Ob mojem prihodu ga ni bilo v sprejemni sobi. Toda ni bilo dolgo, ko je prišel ob strani žene.

Da, bil je Henrik, o tem ni dvoma. Toda v očeh mu je sijala čudna motnost, ki mu je spremenila ves izraz. Ali naj jo imenujem pravo srečo ali samo topo ravnodušnost napram vsemu? Obličje mu je bilo mirnejše ko pred leti ob najini ločitvi, toda nič več tako zajemljivo. Skoraj hladno se mi je zdelo. Tudi nekako shujšan je bil. Nekdanja bledičnost se je pa umaknila nekaki zagorelosti. To je bil seveda učinek potovanja po južnih deželah.

Ko sva si segla v roke, sem imel vtis, da je odkritosrčno vesel snidenja z menoj, nič manj ko v prejšnjih časih. To me je prijetno pogrelo in zazdelo se mi je, da utegneva spet biti nekdanja prijatelja. Tisti hip sem mu skoraj odpustil ce-

lo njegovo nepremišljeno ženitev.

Kaj pa nevesta, tista "Angležinja"? Očitno moram priznati, da sem ji bil v mislih delal krivico. Res, bila je prava angleška blondinka, toda še davno ne tista mrzla in gosposdujoče visoka ženska, ki je živela v moji domišljiji. Da je bila visokorasla, je tudi res, toda ne neupogljiva kot kol. Celó to si upam reči, da je bila lepa, čeprav se zavedam, da nisem poseben ocenjevalec ženske lepote.

Nekaj povsem novega je bilo zanjo to srečanje s francoskim duhovnikom, ki je po njeni takojšnji izjavi govoril tako čudno dobro angleško kot bi bil pravi Anglež! Iz tega sem seveda spoznal, da ji Henrik ni bil posebej pravil o meni in mojih življenjskih potih.

Sedli smo k obedu, ki je potekal v dobrem razpoloženju, vendar se je manda vsem zdelo, da nam nekaj manjka. Ni bilo med nami tiste prostodušnosti in neprisiljene domačnosti, ki nas je bila prej kdaj objemala ob podobnih prilikah. Malon je bil zgovoren, kajpada, saj njemu bi bilo treba izdreti jezik, če bi mu hoteli ustaviti zgovornost. Zbijal je vse mogoče šale in drobil vsakovrstne grobosti, pa vendar je vse zvenelo drugače ko nekdanj. Z eno besedo, nismo bili doma. Kako to? Ne morem povedati. Henrik je skušal z največjo vljudnostjo premostiti vse prepade in razdalje med nami, tudi njegova gospa je bila kar mogoče ljubezniva na vse strani — vendar je ostal občutek nedomačnosti v vsakem kotičku.

Prav odleglo mi je, ko je prišel čas slovesa. Zelo ljubeznive besede smo rekli drug drugemu. Henrik nas je spremljal do vrtnih vrat in se iskreno zahvaljeval za obisk, zraven pa izražal upanje, da se bomo odslej večkrat sešli kot v onih lepih časih. Enako smo mi spet ponavljali svoja zagotovila, kako smo veseli, da se je vrnil domov, in še več takih reči.

Potem smo ostali sami in nadaljevali pot proti domu. Gospa Culierova in Marieta sta seveda presojali Henrikovo Angležinjo. Zagotavljali sta nas, da je zelo lepa, fina, družabna, ljubezniva in kar je še takega odličnega na ženski, pri vsem tem pa nista mogli popolnoma zatajiti da je prav za prav sploh ne marata. Kdo naj to reč do dna razloži?

O Henriku smo tudi imeli vsi eno samo prepričanje, da namreč ni srečen in zadovoljen. Nismo se mogli iznebiti vtisa, da je vsa njegova

navidezna ravnodušnost nekako pavovo perje. Iz vsega njegovega vedenja je dihala kričeča ponarejenost. Meni bi se bilo seveda prav čudno zdelo, če bi bilo drugače. Saj sem vedel, da si je bil Henrik nabral racionalistične navlake iz knjig, nikakor ne iz globin svoje lastne duše. Imel sem že nekaj skušnje s takimi ljudmi in dokopal sem se bil do prepričanja, da niti sam Huxley ni verjel vsemu, kar je pisal in o čemer je govoril. To so ljudje, ki hočejo veljati za brezverce, preden sami sebi verjamejo, da so.

Z očmi tega spoznanja sem takoj ob prvem srečanju po dolgih letih premotril Henrika. Skoraj na prvi pogled sem uvidel, da ni bil materialist, niti ne utrjen racionalist. In zakaj ne? Zato, ker je bil globoko nekje v svoji notranjosti nesrečen . . . To sem videl in — bil sem vesel! Upanje na kaj boljšega torej še ni bilo mrtvo! Poznal sem Henrikovo plemenito naravo in sem vedel, da dečko ni postal materialist iz hrepenjenja po materializmu. Iskal je utehe tu in tam, iz obupa se je vrgel v materializem. In sedaj upa, da se bo umiril v krogu novoustanovljene družine. Nič nečastnega bi ne bila ta misel, če bi Henrik ne bil Henrik. Tako sem pa vedel, da o njem veljajo besede sv. Avguština:

"Za sebe si me ustvaril, Gospod, in moje srce bo nemirno, dokler se ne odpočije v Tebi . . ."

Malon je prekinil tek mojih misli.

"Lojze, dečko moj, to ti povem. Henrik se ni nikoli tako zmotil ko tisti dan, ko je šel k poroki."

"Kako si pa to dotuhtal, doktorček moj? Ali res misliš, da imaš samo ti pravico do zakonske sreče?"

"Hvala za tvojo duhovitost, modrijanče! Ampak to ti povem, da mi ni do šale v tem hipu. Henrik ni eden tistih, ki jim je zakonski stan po naravi in božji volji odločen. Drugače bi se bil že poprej oženil. Stvar ima korenine vse globlje. Fant je vero zapravil. Kako za hudnika bi mogel drugače imeti v očeh tisti izdajalski izraz mučne nezadovoljnosti, ki ga ob vsakem pogledu izdaja. Ostal bo nesrečen do konca, in stokrat teže bo izvozil nazaj na pravo pot, odkar se je na to žensko obesil. Smili se mi."

"Bojim se, prijatelj, da si v črno zadel . . ."

V tem hipu je prišel tudi za nas čas ločitve. Malonu so klicali, naj se požuri, drugače bo voz brez njega odšel. Tako smo se v naglici poslovili in spet sem stopal sam samcat proti domu.

Ali bom zdaj potoval na Angleško? Skoraj sem bil že odločen. Pa sem vendar odlagal in odlagal z odhodom. Henrik me je večkrat prišel obiskat. Stari župnik je pešal in pešal, skoraj ni kazalo, da bi ga pustil in šel. Tako sem ostal in visel na Francoskem kot med zemljo in nebom. Nekoč sem povedal starčku, da je Henrik oženjen in kako je oženjen. Sočutno je pogledal in samo vzdiknil:

“Ubogi dečko, ubogi dečko!” Nič več ni znil o tem.

S Henrikom nisva govorila o veri. Imel sem občutek, da bi ga samo mučil z govorjenjem o tem, zato sem se skrbno ogibal. Pripovedoval mi je o svojih potovanjih po Evropi, Aziji in Egiptu. Pa je zasukal pogovor in obstal pri Malonu. Ni mu šlo v glavo, da je poročil Marieto.

“Kako čudno, kako čudno! Kdo bi si bil kaj takega mislil!”

In nekoč je dodal, precej časa po svojem povratku:

“In, Lojze, pomisli, kako srečen je Bernard z Marieto!”

Zazrl sem se mu v oko in ugibal, če ima njegova lastna nezadovoljnost — da je bil nezadovoljen, je bilo jasno ko beli dan — še kake druge vzroke razen starih nezaceljenih ran. Mor-da še celo globlje in večje . . .

“Da, Henrik, Malon in njegova žena sta videti jako srečna človeka. In po mojih mislih zaslužita to. Saj mislim, da ni plemenitejših ljudi v Franciji od teh dveh.”

“Prav imaš, Lojze, res zaslužita svojo srečo. Blaga človeka sta, jaz pa — o Bog, kaj sem storil, da moram biti tako nesrečen!”

In ubogi človek, ki sem mislil o njem, da je tesno zavil v svoj racionalizem, je planil v jok in zaril obraz med dlani.

Umolknil sem. Naj se nevihta poleže.

Končno se je umiril in dejal:

“Oprosti mi to slabost, toda včasih se čutim tako nesrečnega, da si ne morem drugače pomagati. Moram se izjokati. Nimam žive duše, da bi ji razodel svoje gorje. Samo ti, Lojze, si bil priča te moje slabosti. Pred drugimi zaklepam srce s sedmimi pečati. Niti moja žena ne ve za moje bridkosti.”

“Dragi Henrik, oprostiti ti nimam kaj. Tvoje solze so samo znamenje dobrega srca. Ko pa omenjaš svoje zaupanje vame, verjemi, da sem

ti hvaležen. Obenem pa dovoli, da ti dam prijateljski opomin. Ko si že oženjen, se mi ne zdi lepo, ko praviš, da se ženi ne zaupaš. Kdo bi ti mogel biti v večjo oporo ko tvoja lastna žena?”

“O, prijatelj, kako bi mi žena mogla dati, česar sama nima?”

“Ne razumem, kaj misliš, Henrik. Tvoja žena je videti dobra in gotovo ni brezverka.”

“Še vse kaj hujšega ko to, dragi moj. Njena vera je komaj vredna besede komedija.”

“Kako to vendar? Protestantka je in protestantje verujejo v Kristusa in njegovo razodetje?”

“So druge reči, ki so tu vmes. Znano ti je, da nisem iskal žene zavoljo vere. Oženil sem se, ker sem mislil, da mi to življenje prinese komodnost in morebiti vsaj nekoliko zadovoljnosti. Huxleyeva filozofija me je premotila. Zdaj vidim, da na tem svetu ni mogoče prava zadovoljnost in komodnost, ali je pa vsaj zame tukaj ni.”

Hvala Bogu, sem vzdiknil na tihem, zdaj je res prišlo na moje. Vidim, da sem si Henrika prav predstavljal. Prijatelj je pa nadaljeval po kratkem premoru.

“Nisem samo jaz nesrečen v naši hiši. Nerad govorim o tem, pa moram pred nekom izliti svoje srce. Ako ne more ven, kar me tišči, si moram končati življenje. Ko že toliko veš, pa vedi še več. Mabel je tudi nesrečna. Življenje v moji hiši je zanjo predolgočasno. Želi si družine, zabav, plesa, veselja. Jaz pa tega ne maram. Vidiš, nekaj besed veliko pove. Najina zveza je bila ponesrečena in mora taka ostati.”

Zastonj sem iskal besede totažbe in poguma. Kaj naj bi bil rekel? Kaj bi mogel storiti? Zlo je pognalo korenine pregloboko, kako bi se dalo izrjavati? V negotovih besedah sem mu končno svetoval, naj bi se preselil v sredino Pariza in na ta način dal ženi več priložnosti za gibanje v velikomestnem življenju, ki ga očitvidno pogreša. Toda moj svet mu ni ugajal.

“Ne verjamem, Lojze, da bi to kaj pomagalo. Stvar ima globlje korenine. Seveda niti tebi ne morem razložiti vsega. Toda jutri pridi k nam na obed. Imeli bomo goste. O, ti ne veš, kako sem sit teh neprestanih gostij in poedin, toda ona ne more živeti brez njih. Njej na lju-bo moram sprejemati razne puhloglavce in poslušati njihovo prazno ščebetanje. Kako vse drugače je bilo pri nas, ko je še živel moj oče! Ali prideš?”

“Pridem, Henrik, tebi na ljubo pridem. Seveda so pa tudi meni priskutni tisti ljudje, nič manj ko tebi!”

“Torej na svidenje jutri. Zdaj pa lahko noč.”

— — —

Drugi dan sem torej šel v Henrikovo vilo. Njegova žena me je sprejela precej bolj mrzlo ko navadno. Pri njej sem našel večjo družbo, večinoma angleški ljudje, ki so živeli v Parizu. Vsi so prišli v nemalo zadrego, ko sem nepričakovano stopil mednje. Vsakemu posebej sem bral v očeh začudeno vprašanje, kako pride francoski abbe na party, ki ga daje Angličanka, gospa De St. Pierre . . .

Tukaj sem srečal moža, ki mu je odločena važna vloga v tej povesti. To je bil lord Venton. Naj takoj povem, da mi je bil na prvi pogled silno priskuten. Zakaj, tega ne vem povedati. Saj prav za prav ni bil odbijajoč in videlo se mu je, da je moral biti v mlajših letih prav čeden človek. Njegovo vedenje je bilo preračunjeno fino, pa si moral kar hitro opaziti, da je večinoma ponarejeno. Priliznjene besede in lisičji pogled njegovih oči je napravljaval nepobiten vtis, da imam pred seboj preizkušnega hinavca.

Ko smo sedli k mizi, mi je kar odleglo, da so mi dali prostor poleg Henrika in precej daleč proč od Ventona. Ta je sedel na drugem koncu mize prav poleg Henrikove žene. Vmes je bilo nekaj žensk in moških, ki bi jih ne znal opisati in označiti njihovih značajev, če bi se še tako trudil. Pogovor te izvoljene družbe se je sukal ves čas okoli gledaliških igralk, športnih iger, najnovejše mode in družabnih škandalov.

Med obedom sem z nejevoljo opazil, da sta bila lord Venton in Henrikova žena začuda intimna. Ona ga je največkrat nagovarjala kar po imenu: Friderik. Tudi iz njegovih ust sem večkrat čul ime Mabel namesto ‘gospa’ ali kaj takega. Na tihem sem se spraševal, kako je Henriku všeč ta intimnost. Vendar se ni popolnoma nič izdal. Toda vsaj meni bila zadeva zelo neljuba.

Nehote sem pa začel samega sebe zavračati in na tihem popravljati slab vtis v sebi. Morebiti je med njima staro znanstvo še iz mladih let, kdo bi mogel vedeti? Tedaj sem začul Ventonove besede, ki so veljale njegovim sosedi pri mizi:

“Kako začuda mirno življenje imaš tu, Mabel! Presneto, saj te skoraj zavidam. Človeku

zares včasih preseda velikomestno življenje.”

“Ha, Friderik, po mojih mislih bi se življenjan v predmestju še hitreje naveličal, ako bi imel ž njim toliko skušenj kot jih imam jaz. Namesto da sem prišla v to dolgočasnost, bi bila rajši postala nuna. Včasih si prav res mislim, da sem se pomenišila.”

Govorila je tako glasno, da je moral Henrik slišati. Saj so bile očitvidno njene besede v prvi vrsti njemu namenjene. Toda moj prijatelj ni žugnil nobene in niti z očesom ni trenil, da bi se dalo kaj sklepati o vtisu, ki ga je ženino govorjenje naredilo nanj. Meni je bilo pa po vsem tem jasno, da je med njim in njo že zdavnaj zazijal nepremostljiv prepad.

Na vso moč sem se oddahnil, ko je prišel čas, da se vrnem domov. Med potjo sem sam pri sebi še nadalje pomiloval ubogega Henrika in primerjal njegovo strašno življenje s tiho srečo svojega drugega prijatelja Malona. Kako prečudno nasprotje! Resnično, Henrikova ženitev je bila skozi in skozi ponesrečena zveza . . .

Doma me je čakalo novo iznenadenje. Na mizi je ležalo pismo, ki mi je bilo na zunaj popolnoma tuje. Ženska pisava v naslovu, pa take doslej še ni bilo na meni namenjenih pismih. Z namajhno nepočakanostjo sem odprl koverta in bral:

“Častiti in dragi gospod:—

Po Vašem zadnjem obisku pri nas — minilo je že več mesecev — se je zgodilo nekaj zelo neljubega in nam je vsem napravilo velike skrbi. Vaša mala varovanka Anita je ušla iz zavetišča in prav nič ne moremo poizvedeti, kam se je vtaknila. Kar groza me je ob misli, da se je morda popolnoma sama spustila na pariške ulice. Zakaj je zbežala od nas, ne vemo popolnoma nič. Morebiti se še spominjate, kako smo o priliki Vašega zadnjega obiska govorili o tem, da bi se morala učiti kakega dela. Par dni po tistem sem ji omenila o tem, pa jo je novica jako neprijetno dirnila. To je bilo prvič, da sem opazila na njej nekaj upornosti, saj drugače je bila vedno tako voljna za vse in veselo razpoložena. Nekaj dni sem jo še pustila, potem sem jo dala učiti za šivijo. Kmalu se je izkazalo, da iz tega ne bo nič. Poskusili smo razne druge reči, pa povsod isti neuspeh. Deklica je postajala zamišljena in je večkrat jokala. Kaj narediti? Imela je že petnajst let in kar tako brez vsega je nismo mogle pustiti. Nekoč je šla

z eno naših sester v mesto in sta s potoma stopili v cerkev Naše Ljube Gospe Zmagovalke. Sestra se je precej dolgo zadržala v molitvi, med tem je pa Anita zginila ko kafra. Seveda smo se obrnili na policijo, pa niso našli nobenega sledu za njo. Sedaj je že tri tedne, odkar se je to zgodilo. Žal mi je, da Vam nisem že prej pisala, pa sem seveda vedno mislila, da se bo zdaj zdaj vrnila.

Gotovo mi ni treba posebej prositi, da nam jo pomagajte iskati. Zelo me skrbi uboga stvarca. Tako radi smo jo vsi imeli. Zdaj mi večkrat prihaja na misel, kako smo včasih sodili o njeni lahkomišljenosti in nečimernosti. Resnično, lep obrazek je lahko velika nevarnost dekliču, posebno če se sama tega zaveda. Naj jo ljubi Bog čuva in varuje, kjerkoli že je. Pri nas smo že veliko molili in opravljali devetdnevne za njen povratek.

Z globokim spoštovanjem vdana

Sestra Marija od sv. Frančiška."

"Kaj je zdaj na vrsti?" sem vzkliknil sam pri sebi, ko sem pismo do konca prebral. "Ali res ne bo konec slabih novic?"

Tako trdno sem bil prepričan, da je bodočnost tega otroka na varnem. Na, zdaj je pa na slabšem kot je bila pri Lamerovih. Tam bi bila vsaj kmalu umrla, saj ni bilo mogoče dolgo zdržati v tistih razmerah. To bi bilo stokrat bolje kot da se je tako vrgla v naročje pariškim nevarnostim. Prav nejevoljen sem bil na prednico, da me ni že poprej o vsem tem obvestila. Morebiti bi bil mogel Anito takrat najti brez posebnih sitnosti. Kaj bom zdaj — po tolikih tednih . . . ?

Tako potrj že dolgo nisem odšel k počitku ko tisti večer.

Drugo jutro sem tekel na policijo. Popraševali smo na vse strani, pa povsod brez uspeha. Obljubili so mi, da me bodo takoj obvestili, ako se pokaže kaka sled. Na tako naznanilo sem pa čakal tedne in mesece — zastonj . . .

Polagoma sem obupal, da bi še kdaj utegnil videti Anito. In bolj ko sem dajal slovo vsaki nadi, bolj se me je pollaščalo kesanje, da sem bil sirotico iztrgal iz krempljev nesrečne Lamerove . . . Kljub temu sem jo neprestano priporočal varstvu Tistega, ki sem vedel o Njem, da še vrabec ne pade s strehe brez Njegove volje . . .

(V novem poglavju bomo brali, kako je prišla na pozorišče naše povesti lepa Cecilija, slavna plesačica pariških teatrov.)

APOSTOL GOBAVCEV

Življenje Fathra Damijana.

Priredil P. Bernard.

POČASI, počasi je katoliška vernost poganjala korenine med gobavci na otoku Molokai, toda poganjala jih je v občudovana vredno globočino. To nabolj dokazuje bratovščina večne molitve, ki se je ustanovila med njimi leta 1879. Od tedaj naprej ni nikoli manjkalo v cerkvi pred Najsvetejšim molilcev, tihih in glasnih. S pomočjo večnega češčenja so se skušali bolni in umirajoči združevati v eno samo družino pred Bogom, želeli so pa tudi zadostovati in moliti za ves svet, za tisti svet, ki se je tako malo menil za dogajanja na zapuščenem otoku Molokai . . .

Med najbolj ganljivimi prizori na otoku je bila procesija sv. Rešnjega Telesa. V prvih vrstah so korakali bolj krepki gobavci, za njimi otroci s košaricami cvetja, ki so ga trosili Jezusu na pot, končno P. Damijan s Najsvetejšim. Za njim so se razvrščali ostali verniki, ki so bili deloma bolj podobni mrtvakom kot živim ljudem. Nekateri so stopali skoraj do tal sključeni, ta ali oni se je plazil po tleh, ker mu je bila bolezen že razjedla razboljene ude . . .

Ko je moral P. Damijan z Najsvetejšim k bolnikom, je pogosto nosil sv. Rešnje Telo javno in koliko mogoče slovesno, kakor je navada v katoliških deželah. O raznih dogodkih, ki so se vršili v zvezi s tem, pripoveduje sam v svojih pismih. Na primer:

"Ravno sem se vrnil od pogreba enega tukajšnjih kristjanov. Bil je sin moža, ki je veliko pretrpel zavoljo vere. Smrt tega mladega moža je bila silno izpodbudna. Želja po nebesih mu je venomer narekovala znane besede sv. Pavla: 'Želim biti razvezan in združen s Kristusom'. Ko sem prišel k njegovi bolniški postelji in prinesel Popotnico, mu je sijala z obraza globoka vera in pristrčna ljubezen tako očitno, da jo je moral vsak opaziti. Pokopali smo ga v senci velikega križa, ki sem ga bil postavil sredi pokopališča. Poleg njega leži blizu 200 drugih gobavcev, ki so umrli kot katoličani v zadnjih dveh in pol letih."

In v nekem drugem pismu:

"Sinoči sem se vrnil po šestdnevni odsotnosti in sem našel mlado gobavko v smrtnem boju.

Prosila me je, naj ji nemudoma prinesem sveto Popotnico. Komaj je sirota opravila zahvalo po svetem obhajilu, že ji je duša odletela v božje naročje. Včeraj sem ji sam naredil krsto in ji skopal grob. Danes po sveti maši sem zvedel za dva nova mrliča. Torej bomo danes kar vse tri pokopali."

Nekoč so klicali Damijana k bolni ženi. Bila je znana kot strastna kalvinistka in se je vedno upirala vsem Damijanovim poskusom, da bi jo spreobrnil. Ko je prišel sedaj k njej, je namignila, da hoče biti sama z njim. Prosila je za papir, da bi nekaj napisala. In kaj je napisala?

"Jaz nisem zli duh. Angel varuh te ženske sem. Šest mesecev sem jo priganjal, naj postane katoličanka. Zdaj sem se odločil za to nasilno pot. Jutri bo spet sama sebi prepuščena in se bo spreobrnila."

Damijan je komaj verjel svojim lastnim očem, ko je to bral. Toda ko jo je drugi dan zopet obiskal, je res videl, da je žena postala vsa drugačna. Prosila ga je, naj jo krsti. Damijan ji je najprej pokazal listek, na katerega je bila prejšnji dan pisala.

"Ali poznate ta papir?"

"Ne poznam."

"Ali ste kaj posebnega čutili zadnje čase?"

"Zadnjih šest mesecev me je vsak večer opominjal skrivnosten notranji glas, naj postanem katoličanka. Dolgo sem se upirala, toda zdaj sem premagana."

Damijan jo je poučil v veri in jo krstil. Kot katoličanka je kazala tako gorečnost, da je bila premnogim za zgled.

Zopet drugič je P. Damijan tole pripovedoval:

"Nocoj okoli osmih sem bil poklican k umirajoči ženi. Noč je bila zelo temna, pota vsa blatna, deževalo je. Torej je bilo treba sestri na konja. Ko sem prišel do svojega cilja, sem skrbno privezal konja. Pri bolnici je bilo več katoličank, samih gobavk. Umirajoča žena, dolgo let odpadnica od prave vere, se je lepo spravila z Bogom. Med svetimi obredi so navzočne žene glasno molile. Ko sem se pa hotel vrniti, ni bilo konja nikjer. Odnese mi je celo dežni plašč, ki sem ga bil pustil na sedlu. Kaj zdaj? Iskati konja bi se ne izplačalo, torej sem jo mahnil peš proti domu, kakor tudi je bila pot neprijetna in polna nevarnosti. Vendar sem srečno prispel do svoje kočice in sem ves vesel nad

uspehom pri umirajoči ženi, čeprav najbrž plašča ne bom nikoli več videl."

Med Damijanovimi gobavci je bilo precej privržencev kalvinističnega krivoverstva. Nekoč so se med seboj organizirali in skušali vpriporiti upor zoper vlado. Tudi dva katoličana sta se jim pridružila. Toda tudi med krivoverci je bil Damijanov ugled že tako močan, da mu je bilo treba samo nekaj pomirjevalnih besed povedati, pa je bil nameravani upor zadušeni.

Kljub vsem tem in takim uspehom je včasih samotni apostol gobavcev čutil nad seboj vso težo človeške slabosti. Tu pa tam se ga je lotilo silno domotožje po življenju v civiliziranem svetu. Nekoliko mu je odleglo, kadar je prišel v stik s kakim drugim misijonarjem, kar pa navadno ni dolgo trajalo. Pošta je istotako redko prihajala z glasovi iz Evrope. Pa saj Damijan ne bi mogel veliko pisati, čeprav bi imel na otoku najboljše poštne zveze. Preveč je bil zaposlen.

Kako je mogel vseeno vse to vzdržati? Sam je prav na kratko in globoko pomembno odgovoril na to vprašanje, ko je izjavil:

"Brez svetega Rešnjega Telesa bi ne bilo mogoče živeti v teh razmerah . . ."

To je bila torej tista skrivnost Damijanove moči! S čudežem tabernaklja je držal samega sebe na nogah, z istim čudežem je zdravil oslabele moči svojih gobavcev, ko jih je nešteto krat tolažil:

"Veliko morate trpeti, to dobro vem. Bodite pogumni. Sredi med nami je nekdo, ki lahko vsako žalost spremeni v veselje. Pojdite k Tistemu, ki prebiva v tabernaklju. Da, k Njemu pojdite in tam boste našli tolažbo!"

(Dalje prihodnjič.)

TEDEN .premagovanja". — Organizirana angleška katoliška mladina je imela od 10.—17. okt. svoj "Teden premagovanja". Člani in članice so se z moško besedo zavezali, da se hočejo tisti teden zdržati vseh nepotrebnih užitkov: kajenja, kinov, plesa, pijače itd. Prihranke za taka uživanja so namenili v dobrodelne namene. Ideja "Tedna premagovanja" je italijanskega izvora, a se vedno bolj oprijemlje tudi katoliške organizirane mladine drugih narodov. Upamo, da bo našla tudi v Ameriki odmev. Saj imamo, hvala Bogu, tudi pri nas lepo armado take idealne mladine.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

S POTI V KANADO

P. Bernard.

(Dalje.)

IZ Toronta me je pot vodila daleč na sever proti Kirkland Laku. Kako me je vodila, ne vem nič povedati, ker je bila med Torontom in Kirkland Lakom temna noč, ki sem jo dokaj dobro prespal.

O kraju Kirkland Lake sem bil že prej kaj malega slišal ali bral. Zlasti so mi pa precej povedali tisti romarji, ki so se preteklo pomlad vrnili iz Forest Cityja, kamor so bili šli na novo mašo našega patra Andreja Sveteta. Na novi maši je bila namreč tudi novomašnikova sestrična, Mrs. Otoničar, seveda Borovničanka. Tudi njen mož Matija in sinček Vinko sta bila ž njo. Naravno, da so jih svatje spraševali o razmerah v Kirkland Laku, ki se je vsem menda zdel še veliko bolj umaknjen od sveta, kot je res. Naši Lemontčanje so potem meni vse povedali, kar so bili slišali tam. In vse se je kar dobro slišalo.

Piškurjeva mama z Ančiko in Katico.
Kirkland Lake, Ont.

Ko je vlak obstal na postaji, se mi ni bilo treba dolgo ozirati okoli, kam se bom dejal. Že je bil ob meni irski župnik pri cerkvi Najsvetejšega Imena in me je kar podomače pograbil za "podpajsko" in se naredil tako prijaznega, kot da sva že petdeset let najboljša prijatelja. Da sva se v resnici prvič v življenju videla, mi ni treba šele poudarjati. Potisnil me je v avtomobil in me potegnil na svoj dom. Vse je bilo pripravljeno za sv. mašo, celo ministrant je že čakal, čeprav se dan še ni bil naredil. Župnik, Rev. McMahon, je bil ob meni prav do pričetka svete maše in mi stregel, kar je najbolj mogel. Kdo bi se ne počutil v takih razmerah tako domačega kot doma?

Pozneje sem zvedel, da so me Otoničarjevi čakali ob vlaku, toda na postaji Swastika, malo proč od Kirkland Laka. Mislili so bili, da bom tam izstopil, kar se pa ni zgodilo. Gotovo bi bil še bolj vesel, če bi bil mogel Slovincem prej seči v roke kot Ircem, toda tudi ti so storili vse, da bi mi pokazali, kako dobrodošel sem.

Pri zajterku se mi je župnik znova zahvaljeval, da sem prišel, jaz pa seveda njemu za prijazen sprejem. Preskusila sva drug drugega, kdo ve več o Slovincih v njegovi fari, jaz ali on. Končni rezultat je bil, da vem jaz več, zakaj mož za mnoge ni dobro vedel, če so Slovenci ali Hrvatje ali Slovaki ali še kaj drugega. Kdo bi mu zameril? Jaz sem pa seveda kar po imenih kazal, kdo je Slovenec in kdo kaj drugega. Končno se je močno čudil, da je toliko našega naroda pod njegovim zvonom. Takrat se je začel od kraja zahvaljevati za moj prihod, zraven me je celo narahlo pokregal, zakaj nisem že prej prišel . . .

V mestu sta dve katoliški župniji. Obe imata lepi cerkvi, še prav novi, pa tudi veliko faranov. Francoska župnija večinoma le Francoze zbira okoli sebe, druga pa katoličane vseh drugih narodnosti, dasi je službeni jezik v njej le angleški. Ima tri duhovnike, ki vsi tudi francosko znajo. Ustanavlja se poleg teh dveh tudi ukrajinska župnija z vzhodnim obredom, ki jo organizira dobri Father Pašičnik. Ukrajinske-

**Olgica Reichenauer "konjča jaha".
Kirkland Lake, Ont.**

ga naroda je veliko število v mestu, verjetno je, da bo njihova samostojna župnija v kratkem na nogah.

Kmalu sem se napotil na obisk k našim Slovincem. Najprej sem poiskal Otoničarjeve, ki so me gledali kot živ "surprajz". Saj so mislili, da me ni, ko se v Swastiki nisem prikazal iz vlaka. No, kmalu se je vse lepo pojasnilo in začeli smo delati načrte za prihodnje dni. Matija Otoničar je eden glavnih stebrov ondotnega slovenskega pevskega zbora in precej časa smo se zamudili pri vprašanju, kaj in kako se bo med misijonom pelo. Kako se je ta reč obnesla, bom pa pozneje povedal.

Takoj sem želel obiskati še kaj drugih Slovencev in vprašal Matijeta, če bi mogel kaj z mano. Tega sicer ni mogel, ker je bil zaposlen, pač pa me je seznanil z drugim mladim slovenskim gospodarjem, Jožetom Piškurjem. Ta se je ponudil za tisti dan in me najprej peljal na svoj dom. Njegova nova hiša stoji na visokem

in gleda ponosno v dolino, malo manj "z viška" kot ljubljanski grad na slovensko prestolico. Že ta okoliščina je zelo prikupna. V hiši sami je pa še posebno prijazno, zakaj poleg blage Piškurjeve žene Marije sem srečal dva silno živahna keberčka, Ančiko in Katico, s katerima sem postal med vsemi Slovenci v tem kraju največji prijatelj. In kako bi ne, ko sta tako resnično slovenski stvarci, da bi v sami Sloveniji ne mogli biti bolj. Povedali so mi, da imajo poleg teh dveh tudi Marico, ki je pa morala, sirotek mali, v bolnišnici v Montreal. Prav tiste dni so jo pričakovali domov in komaj čakam, da bom prihodnjič tudi njo videl. Pišejo mi, da je sedaj kar lepo zdrava.

**Mrs. in Mrs. Joseph Winter sta se šla v Ljubljano
slikat.
Kirkland Lake, Ont.**

DOPISI IZ KANADE

St. George, Ontario.

ZELO se mi dopade list Ave Maria. Z veseljem ga vsak mesec prebiram. Posebno sem se pa še razveselila januarske številke, ker v njej sem našla poseben kotiček "Mladi Sloveniji v Kanadi".

Tam piše urednik, da se je odločil za poseben oddelek v listu za Kanado. Tudi se tam bere, da smo v Kanadi nekam molčeči. Toda molčeči nismo preveč, samo boječi smo bili doslej. Pa, mislim, da od sedaj naprej več ne bomo in tudi ne smemo biti. Zato sedaj le vsi na plan! Vsak naj se kaj oglasi, tako, da bo oddelek, ki so ga nam odločili, kmalu premajhen. In pa zato, da bo moral list Ave Maria kmalu izhajati štirikrat na mesec, kar bi bila moja največja želja. (Ta želja je pa majčkeno prevelika, si na tihem misli — urednik . . .)

Pa še nekaj. P. Bernard pišejo v januarski številki, da nam je v Kanadi še precej dolgčas po domovini. Res je, veliko nas je še takih, da nam je domovina pogosto v mislih. Posebno pa še meni, ki bivam šele leto in pol v tej "novi domovini". Moje misli prav rade pogosto pohite tja v prijazni kotiček moje domovine Slovenije. In zato sem se namenila za ta moj prvi dopis zložiti tudi pesmico, ki nekoliko popisuje moje spomine.

SPOMIN NA DOMOVINO

Oj, zemljica slovenska ti,
ki mene ti vzgojila si!
Na tebi prvokrat je mamika
zazibala me moja,
nožicam mojim prvo moč
je dala jakost tvoja.
Kot dete nežno rada sem
na tebi se igrala,
v domačih gajih ptičji spev
z radostjo poslušala.

Že dolgo dolgo se mi zdi,
ko sem te zapustila,
in preko morja v tuji kraj
sem proč se napotila.
Pa vendar mi ne mine dan,
brez misli nežnih nate,
čez hribe, morje, želje mi
hite na tvoje trate.

Zato nikdar, o zemljica,
ne bom te pozabila.
Ostanem zvesta tvoja hči,
te v srcu bom nosila.
Dokler bo jezik gibal moj,
bom s petjem te slavila.

Emica Forjan.

St. George, Ontario.

Jaz sem že štiri leta v Kanadi, pa dosedaj se še nisem oglasil v nobenem listu s kakim dopisom. Tukaj hodim v angleško šolo. Zato me zelo veseli, da lahko prebiram list Ave Maria in bom moral tudi večkrat kaj pisati, drugače je nevarnost, da bom še pozabil slovenščino.

Novic pa za sedaj nimam posebnih. Samo to bom povedal, da dosedaj nismo imeli prevelike zime. Toda danes, ko to pišem, je začelo snežiti in je sneg zapadel v par urah poldrug čelvelj globoko. Zdaj končam svoj dopis in vse lepo pozdravljam.

Matevž Forjan.

Kirkland Lake, Ontario.

Tudi pri nas smo z veseljem vzeli na znanje, da bomo imeli zanaprej poseben kot v listu Ave Maria. Posebno nas pa veseli, da se je uredništvo tega lista zavzelo za ustanovitev slovenske knjižnice po kanadskih naselbinah, tako tudi pri nas. Ko se je na takem mestu sprožila ta misel, smo prepričani, da bo res nekaj iz tega. Naj omenim tudi, da smo dobili Koledarje Ave Maria, ki so nam prinesli veliko zanimivega in poučnega branja. Zdaj pa nekaj drugega.

Odkar je odšel od nas urednik tega lista, ki je imel v adventu med nami slovenski misijon, nismo Slovenci več tako malo poznani med tukajšnjimi katoličani. Župnik cerkve Presvete-ga Imena, Father McMahon, se je toliko zavzel za nas, da smo celo imeli o Božiču slovensko pridigo in slovensko božično petje. Naprosil je namreč tukajšnjega ukrajinskega duhovnika, Fathra Pašičnika, da je sestavil slovensko pridigo. Prišel je bil k enemu tukajšnjemu slovenskemu rojaku, da mu je nekoliko pomagal pri sestavljanju pridige. Dobri mož se je na vso moč potrudil in naštudiral govor v naši besedi. In tako smo res imeli na Božič še kar precej zadovoljivo slovensko pridigo. Kar milo se nam je storilo, ko smo zaslišali s prižnice slovensko besedo, s kora pa slovensko pesem. To je bil

spet enkrat precej domač Božič, ki je toliko več vreden, ker smo ga doživeli tako daleč od domovine in zraven tako nepričakovano. Zares smo zelo hvaležni Rev. McMahonu za to pozornost, zlasti pa Rev. Pašičniku, ukrajinskemu župniku, ki se je potrudil za našo besedo, čeprav je dosti drugačna od njegovega materinega jezika. Ta gospod je imel tudi mašo takrat, ko so naši Slovenci peli. Petje se mu je tako dopadlo, da se je po maši posebej zahvalil za našo božično pesem in je naše pevce povabil, da so prišli še v nedeljo zapet naše božične pesmi. Sploh je naglasil v župnikovem imenu, da so naši pevci dobrodošli v tej cerkvi ob vsaki priliki. Tako so nam torej letošnji božični prazniki kar zelo zadovoljivo potekli.

Naj za sedaj zadostuje ta dopis, pa še drugič kaj.

Jože Piškur.

Bartonville, Ontario.

V zadnji številki sem obljubil, da bom prihodnjič kaj povedal o našem še mladem društvu v Hamiltonu. Torej danes nekaj o tem.

Pred kratkim se je društvo pomnožilo za tri nove člane, ki so pristopili iz Toronta. To so Mr. in Mrs. Rjavec, pa Mr. John Morkač. Dobrodošli!

Tudi v Hamiltonu je še precej naših ljudi, ki se ne morejo odločiti za pristop k našemu društvu. Zakaj ne, tega jaz ne morem dognati. Mi bi bili prav veseli.

Moja misel je, da se mi člani sami dovolj ne pobrigamo za pridobivanje novih. Marsikateri član ali članica ima znance in prijatelje, ki še niso člani. Spregovorimo o priliki pred njimi primerno besedo, da jih pridobimo za društvo. Povejte jim, kako velikega pomena je dobra organizacija za nas vse, in to še posebno v tujini. Delajmo vsi na to, da ne bo niti enega našega človeka v Hamiltonu in okolici, ki mu teče slovenska kri po žilah, pa bi ne bil član našega lepega društva!

Kadar bomo res vsi v društvu, nas bo že prav lepo število, in potem lahko spremenimo pravila. Na nas je, kdaj lahko toliko preuredimo naše društvo, da bomo začeli misliti na morebitno podporo v slučaju bolezni ali smrti.

V mesecu aprilu bomo praznovali prvo obletnico, odkar se je naše društvo ustanovilo.

Brez pretiravanja lahko rečem, da je imelo društvo v prvem letu prav lep uspeh. Lepo smo napredovali v številu članstva in na blagajni. Že danes smo lahko na oboje ponosni. V bodoče se pa dajmo še bolj oprijeti gesla, ki pravi: Svoji k svojim! Pod tem geslom mora naše društvo v Hamiltonu rasti in narasti v prav lepo število.

Ker je 19. marca praznik svetega Jožefa, si ne morem kaj, da ne bi voščil vsem Jožetom po Ameriki in Kanadi vse najboljše za god. Vsem naj priprošnja svetega Jožefa nakloni dolgo vrsto zadovoljnih in srečnih let. Tisti, ki niste Jožeti, torej vsi Janezi in Petri in drugi taki patroni, pa nikar ne vihajte nosu, ko ravno Jožetom in Jožicam tako lepo voščim. Saj je sveti Jožef tudi patron vas vseh, torej tudi vam drugim velja to moje voščilo. Saj veste, da je sveti Jožef že od starih časov poseben patron naše slovenske domovine. Tega tudi v tujini ne smemo pozabiti in je prav, da po domači navadi lepo praznujmo god svetega Jožefa. Zdaj pa najlepši pozdrav vsem bralcem in bralkam lista Ave Maria!

Jože Starešinič.

ZA MENE POMLADI NE BO . . .

Jože Starešinič.

**Naš vrtec, poljana in gaj
pod snegom ječijo sedaj.
Pa dolgo ne bode,
ko prišla spet bode
v deželo zelena pomlad.**

**Ta vrtec, poljana in gaj
takrat bo spet zemeljski raj.
Bo rožica cvela
in ptičica pela
v dišečo, šumečo pomlad.**

**Za vrtec, poljano in gaj
veselje bo prišlo nazaj.
O, jaz pa žalujem,
zastonj pričakujem,
da moja bo prišla pomlad . . .**

**Za mene pomladi ne bo . . .
Ne tiste vesele tako
kot nekdanj je bila . . .
Je hitro minila
mladosti cvetoča pomlad . . .**

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

KDOR pravi A, mora reči B. — Ko so ameriški škofje s svojo "Ligo spodobnosti" zajezili umazan filmski veletok, so izrekli svoj A. S tem pa ni bila zajezena še vsa umazana povodenj. Kajti nemoralno blato se vali še iz raznih drugih žrel in razliva v srca mladine. Eno teh žrel je nemoralen tisk, zlasti ilustrovan tisk. Proti temu je bil zdaj izrečen B. "Katoliško tiskovno udruženje" je oklicalo proti njemu križarsko vojsko. Njegovi prvaki iz cele Unije so se konec novembra zbrali na vseučilišču Notre Dame, Ind., in ugotovili, da se mora delokrog "Lige spodobnosti" razširiti tudi na umazan tisk, ki s satansko zlobo in diplomacijo zastruplja srca mladine. Ne bo lahek ta boj. A je bil skrajni čas, da je bil napovedan. Kajti moralna pokvarjenost in brezvernost si podajata roki in pripravljata pot komunizmu, grobokopu krščanske kulture.

AMERIKA — protikomunistična trdnjava?! — Na "Zahvalni dan" je bila v Washingtonu takozvaan vseameriška sv. maša. Imel jo je apostolski delegat, nadškof H. Cicognani. Prisostovali so ji diplomatski zastopniki raznih katoliških in krščanskih držav. Govoril je znani borec proti komunizmu, Rev. Walsh, S. J. Dejal je, da bi morala celokupna Amerika, severna in južna, tvoriti eno celotno in solidarno fronto proti brezbožnemu komunizmu. Že radi tega je v prvi vrsti v to poklicana, ker po njenih žilah polje ne samo krščanska, ampak tudi krščansko-narodna kultura. Samo pod njenim okriljem so se nešteti narodi, ki so pri njej iskali zavetja, versko in narodno svobodno razvijali in se še razvijajo. Ta dvojni zaklad mora Amerika sebi in kulturnemu človeštvu očuvati. Naj bodoči zgodovinar gigantskega boja med krščanstvom in komunizmom zapiše: Ko se je celokupna Amerika pojavila na fronti, se je komunistični val ubil in krščanska kultura je bila oteta! Nedvomno bi bila to za Ameriko največja čast.

POVODENJ v Lurdu. — Mestece Lurd in tamkajšnjo svetovno božjo pot je obiskala elementarna nesreča. Vsled nalivja je reka Gav

tako narasla, da se je razlila čez bregove in napravila po mestu in pri groti precej škode. Škoda pri groti cenijo na poldrug milijon frankov. Ono po mestu pa na 10 milijonov frankov. Preden se otvori nova romarska sezona v večjem obsegu, bodo rane gotovo že zaceljene.

CHICAGO dobi svetnico. — V doglednem času bo dobila Chicaga svojo prvo svetnico. To je Ven. M. Cabrini. Že ime pove, da ni pristna Amerikanka. Po rodu je tjalijanka, rojena 15. jul. 1850. V Italiji je v 80 letih prošlega stoletja ustanovila posebno redovno družbo "Misionark presv. Srca". Kot mati in vrhovna predstojnica družbe se je namenila na Kitajsko, da tam zastavi svoje delo. Leo XIII. ji je pa odločno svetoval, naj gre rajši v Ameriko, med italijanske izseljence, ki so tako zapuščeni. Njegov poziv je smatrala za glas božji. S 7 duhovnimi hčerkami je 31. marca 1888 stopila na ameriška tla. Njena družba se je v teku let zelo razrasla, posebno po Ameriki. Mati Cabrini je umrla v Chicagi 22. dec. 1917. Stotine njenih duhovnih hčera se je takoj zavzele za njeno beatifikacijo. Njen proces je že tako napredoval, da je sv. oče 21. nov. slovesno razglasil njeno čednostno življenje v junaški meri. S tem je dobila naslov: častitljiva služabnica božja. Naslednja stopnja bo: Blažena, oz. oltarska čast.

DA v materinem naročju umrje. — Škotski učenjak svetovne slave, Dr. Norman MacLaren, profesor embriologije na vseučilišču v Glasgowu, se je tri mesece pred smrtjo oklenil katoliške cerkve, da v materinem naročju umrje. V življenju je hodil precej vijugasta pota. Svoj čas je bil navdušen monist, prepričan, da Bogastvarnika ni treba in ni mesta zanj. Vse, kar je, je plod razvoja. Bil je celo asistent znanega patrijarha monizma Haeckla. Toda Haecklove "Weltraetsel (Svetovne uganke)" so ostale zanj vedno le uganke brez zadovoljive rešitve. Šele ob povratku k veri je našel zadovoljivo rešitev uganke sveta in življenja.

MAMONOVO maščevanje. — Mamon je bog naših dni. Kako plačuje svoje častilce, nam priča sledeči dogodek: Prošlega novembra je v Sarajevu, Bosna, napravil samomor svoj čas najbogatejši bosanski musliman Mohamed Sahinagič. Zadnje čase je pa tudi on postal žrtev gospodarske krize. Vse svoje ogromno pre-

moženje je zgubil. Ker je bil mamon njegov prvi Mohamed, ga je to tako potrla, da je zdvojil in obupal. Zadnje svoje zlato je spravil skupaj in ga poslal k zlatarju, da mu vlije kroglico določene velikosti. Zlatar najbrž niti slutil ni, čemu bo služila. A bivši bogataš jo je prej dobro pomeril na svoj samokres. To zlato kroglo si je pognal v prsi. Da, tako se maščuje mamon, ali če hočete, zlato tele nad svojimi častilci.

MORDA čudo, morda čudež. — Miss Lorain Frechette v Deacut, Mass., je bila že 9 mesecev po revmatizmu vsa pohabljenca. Zdravniki ji niso vedeli pomoči. Obrnila se je na sv. Malo Tereziko, naj ji ona pomaga. Ko so v domači župni cerkvi, tej svetnici posvečeni, opravljali slovesno devetdnevno pred njeno relikvijo, je bolnica prosila svojega 17 letnega brata Gerarda, naj jo potegne v cerkev. Oče, in brat sta jo morala skoraj nesti v avto in iz njega v cerkev. Med počeščenjem relikvije sv. Terezike je na glas vzkliknila proti očetu: "Jaz mišlim, da lahko hodim!" In v resnici, sama, brez pomoči in opore, je šla iz cerkve v avto ob velikem začudenju pričujoče množice.

TEREZIJA Neuman še zagonetka. — Znana zamaknjenka in stigmatiziranka, Terezija Neuman v Konnersreuthu na Bavarskem, je še vedno zagonetka tako cerkvenim kot znanstvenim krogom. Dejstvo je poleg mnovega drugega, da živi samo od sv. obhajila. Od Božiča l. 1922 ni užila več ničesar gostega. Od Božiča 1926 tudi ničesar tekočega, razen žličke vode, s sv. hostijo. Od sept. 1927 ne zavživa niti te žličke vode več. Dne 30. sept. 1927 se ji je prikazala sv. Mala Terezika in ji dejala, da poslej ne bo potrebovala nikake zemeljske hrane več. Od takrat tedaj ničesar več ne užije in tudi nima nikakih telesnih potreb. In vendar na teži ne zgubi, kar je stroga zdravniška preiskava dognala. Tega in še marsičesa ne more nihče razložiti. Vendar cerkvena oblast doslej še ni izjavila, da bi bili ti pojavi nadnaravnega izvora. Prav zadnje čase je krajevni regensburški škof, Msg. Buchberger, v sporazumu z Rimom nasvetoval ponovno zdravniško preiskavo. Terezija sama je voljna. Njen oče se pa odločno protivi, oz. stavi zahteve, ki se višjim zde neumestne. Dokler ne pride do nove zdravniške preiskave, je škof prepovedal vsak obisk Terezije Neu-

mann. Iz tega se vidi, kako previdna je cerkvena oblast v takih zagonetnih slučajih.

AZIJA uči Evropo. — Sredi oktobra je imel profesor kitajščine na monakovskem vseučilišču, Dr. Hans Penzel, na Dunaju predavanje, v katerem je pojasnil, zakaj Azija odklanja Evropo kot učiteljico kulture. Evropa, tako je izjavil, je s svojo enostransko kulturo duha, in še to brezversko, iz Evropejca napravila duševnega pohabljenca. Sicer se je evropska epidemija od vere ločene kulture tudi med Azijati razpasla, a ti so vsaj spoznali, da to pomeni propad, ne napredek človeštva. Zato se vračajo nazaj k vzoru enotne kulture duha in srca. Tudi evropskih narodov ne bo nič drugega rešilo ko povratek k vzorom srednjega veka, ko sta si vera in znanost še prijateljski stiskali roki. A na svojo enostransko kulturo tako ponosna Evropa ima še prevelik strah pred "temnim" srednjim vekom. Je pač s slepoto udarjena.

KO bi bili vsi taki. — Predsednik avstrijske republike, Dr. Viljem Miklas, je eden redkih državnih poglavarjev, kateremu je vera podlaga in gonilna sila vsega njegovega zasebnega in javnega življenja. Če kdo, on s častjo nosi "Kristusov red", s katerim ga je sv. oče odlikoval, ko je Avstrija načelno postala izrazito katoliška država. Prav ob tej priliki, ko mu je bil izročen "Kristusov red", je izjavil: "Javno lahko izjavim, da je bilo vsikdar drhtenje vsega mojega bitja, mišljenja in delovanja, tako v zasebnem kot v javnem življenju to, da bi bil pravi vojak Kristusov. Tako sem po ustih mojega bota pri sv. krstu in pozneje sam pri sv. birmi in pri prvem sv. obhajilu obljubil in imel vedno pred očmi. Kot glava države se posebno živo zavedam, da je moja dolžnost, ta načela ne le v zasebnem, ampak tudi v javnem življenju uveljaviti. Kajti ne samo osebno in zasebno, ampak tudi vse javno življenje mora biti služba božja. Le tisti more uspešno delati za javni blagor, ki je sam vojak Kristusov in moč za svojo nalogo, ki mu jo nalaga javno življenje, zajema iz večnih studentev!"

BOŽIČ v Sovjetiji. — Da bi sovjeti po možnosti pravočasno zatrli ali vsaj skalili krščansko božično veselje, so že skoraj dva meseca prej otvorili organiziran naval proti krščanskemu Božiču. Kar celih 28.000 predavanj, kino in

radio bomb so namerili proti njemu. Da bi bila propaganda uspešnejša, so brezbožni krožki vsepovsod prirejali svoje božičnice. Tudi božičnega drevesca ni manjkalo pri njih. Kajpada sta morala na njem viseti tudi srp in kladivo, komunistični grb. Vojaštvo in organizirana komunistična mladina se je morala te božičnice udeležiti. Mladina je bila obdarovana z raznimi igračkami, ki so bile vse v službi hudiča proti krščanstvu.

SPOVED državi nevarna. — To so sovjeti pogruntali. Ukrajinski sovjeti so se obrnili na osrednji tajno-policijski urad v Moskvo, naj izposluje pri vladi prepoved spovedi kot državi nevarne. Svojo zahtevo so utemeljili s tem, da je med ukrajinsko duhovščino vse polno nezanesljivih elementov in tajnih grobokopov sovjetizma. Zdaj naj pa kdo kakemu duhovniku v spovednici zaupa kake vojaške tajnosti. Še gorke bo nesel sovražniku na nos. Osrednji tajni policiji se je ta strah tako opravičen zdel, da ni imela niti časa izposlovati zaprosene vladne odredbe, ampak je kar sama prepovedala spoved. Kogar bodo poslej zasačili, da spoveduje ali se spoveduje, ga čaka ječa do 4 let. Pač se morajo boljševikom hlače tresti, da vidijo same zaratnike okrog sebe, celo v najnedolžnejši stvari.

KITAJSKI sv. Vincenc. — Pod tem imenom je bil katoliškemu svetu znan veliki kitajski človekoljub, večkratni milijonar, Lo Pa Hong. Svoje ogromno premoženje je nalagal v dobrodelnih namene. Pozidal in opremil je šest velikih modernih bolnišnic v okolišju Shanghaja in Pekinga. Poleg tega je vzdrževal še druge dobrodelnih zavode. Dnevno je bilo v njih 5000 bednih na njegove stroške vzdrževanih. S tem svojim zgledom je zbujal veliko spoštovanje ne samo do sebe, ampak tudi do katoliške vere, ki mu je bila življenje. Za njegova plemenita dela ga je lani sv. oče visoko odlikoval. Zdaj pa je došla iz nesrečne Kitajske žalostna vest, da je bil ta veledobrotnik ubogih umorjen. Postal je žrtev zblaznelega nacionalizma. Z novimi gospodarji Shanghaja, Japonci, je stopil v dogovor, kako ubogemu ljudstvu čim prej izdatno pomagati. Prenapeti kitajski nacionalisti so to smatrali za izdajstvo in poslali nadenj morilca. Za katoliško Kitajsko pomeni njegova smrt globoko rano.

KRIČEČA statistika. — Za 20 letnico ruskega boljševizma je pariško glasilo "La Croix" na podlagi "Informacijskega urada za vzhod" sestavilo sledečo statistiko: V času boljševiškega režima je bilo 129.000 cerkva in kapel zaseženih in v druge svrhe obrnjenih. Poleg teh je bilo 24.000 cerkva in kapel z dinamitom razstreljenih. Izgnanih in večinoma pomorjenih je bilo 40.000 cerkvenih služabnikov. Drugi viri vedo povedati, da so bile splošne žrtve boljševiškega režima sledeče: Pomorjenih je bilo 3 milijone. Od lakote jih je pomrlo 12 milijonov. V raznih koncentracijskih taborih se jih nahaja 6 in pol milijona. Suženjska dela, ki presegajo moči ženske narave, mora opravljati 8 milijonov žensk. Sedanjega streljanja tistih, ki so prej druge streljali, ni moč v številke ukleniti, ker takorekoč dnevno poka.

DAROVI

ZA LIST in MARIJA POMAGAJ — Po 50c: Mrs. Plautz, R. Pozlep, L. Groselj, J. Cesar. — Po \$1: A. Pirc, F. Kvaternik, M. Bohte. — Po \$2: M. Janezic. — Po \$1.50: K Kastelic. — Po \$10: Neimenovana za 30 letni jubilej lista (Ely).

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po 50c, A Keller, I. Rezek, C. Starešinič, Shuster. — Po 40c, J. Kusman, Ulčar. — Po \$2, A. Skala. — Po 75c, M. Verzuh. — Po 20c, M. Bradeška. — Po \$1, Mrs. Stopar, A. Barton, R. Korn, M. Scifrer. — Po 25c, Mrs. McKenica. — Po \$2.50, A. Malesic.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10, F. Shine, I. Kranjc, A. Benčin, J. Zorc, A. Jorc, I. Režek, A. Tomšič, F. Veranth, F. Kopac. — Po \$4, E. Oberstar. — Po \$1.50, J. Francel. — Po \$2.50, A. Kobal. — Po \$1, F. Trpinc.

BARAGOVO SEMENIŠČE — Po \$1, M. Zupančič.

SVETE MAŠE — 102, Paulina Osolin. — Po 2, A. Majerle, P. Panian, M. Levar. — Po \$1, L. Žitnik, I. Rezek, B. Sedmak, M. Bevc, Mr. Lustik, J. Zupančič, A. Bartol, R. Sedmak, J. Urbancic, Mrs. Volčenshek, Mr. Beg, K. Vidatic, Mrs. Kastelic, M. Zupancic, M. Zakrajsek, A. Gollup, K. Lovrin, K. Cesar, M. Perhne, M. Sajovic, M. Klancar, M. Useničnik, A. Rogel, F. Šustaršič, M. Shuster. Po 6, O. Lipoglavsek. — Po 10, G. W. Raly. — Po 1, (za pok. Rev. Alfonza Miklavčiča OFM., darovala Mrs. Frances Cvenk). — Po 5, A. Malesic, J. Kirn. — Po 7, M. Dolinar. — Po 3, R. Vičič.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

EVELETH, MINN. — Piše Antonia Nengar. — Pošiljam izkupiček od Koledarjev. Počasi je šlo, vendar sem srečno vse prodala, hvala Bogu. Morebiti ste že mislili, da ne bo nič glasu od nas. Sicer smo res menda malo bolj pri zadnjih, ampak pregovor pravi, da počasi se daleč pride. Tako je bilo letos z našo razprodajo. Upam, da vendar nismo popolnoma zadnji. (Niste ne, pravi upravnik.) Lahko te vrstice objavite, naj vedo po svetu, da nismo zmrznili v tej zimi. No, saj zdaj, ko to pišem, je prav lepa. Zdi se, da se hočemo približati Kaliforniji. Zdaj pa lep pozdrav!

CLEVELAND-EUCLID OHIO. — Piše Helena Somrak. — Namenila sem si napisati par vrstic, da bi jih priobčili med Kramljanjem. List Ave Maria je res tako lep, da se človek kar duševno okreпча, ko ga prebira. Zelo sem hvaležna Mrs. Tereziji Potokar, ki me je nagovorila za naročbo. Ravno tako sem Koledar z velikim zanimanjem brala. Tudi jaz moram dati priznanje Mr. Leskovcu za njegov spis o Braziliji. Uboga njegova mati, koliko je pretrpela! Meni so solze kapale po licih, ko sem brala. Ravno tako tudi mojemu možu. Tudi čestitam Jožetu Grdini, da je mogel potovati v staro domovino in je že toliko lepega napisal, kaj je videl po svetu. Ko človek samo bere o tistih krajih, je vse tako zanimivo, kaj šele, če sam vidi! Jaz dam pisatelju zelo prav, ko pravi, zakaj se ne bi

Slovenci na svojih potih skozi Francijo ustavljali v Paray-le-Monialu in si ogledali božjo pot Srca Jezusovega ter pomolili na tistem svetem kraju. To se s potjo prav lahko naredi. Srečen je tisti, ki more tako narediti kot je naredil Jože. Zdaj pa lep pozdrav vsem bralcem in bralkam tega lista, Ave Mariji pa mnogo uspeha v njenem bogoljubnem delovanju!

DULUTH, MINN. — Piše Mary Spehar. — Tudi jaz z velikim veseljem berem list Ave Maria. Kakor hitro pride, ga brž vzamem v roke in berem, dokler je kaj branja. Toliko rečem, da temu listu ne manjka drugega kot veliko novih naročnikov. Ljudje ne vejo, kaj izgube ako nimajo naročenega tega lista. Res je sicer, da je veliko brezposelnosti in pomanjkanja denarja in to mnoge zadržuje od naročbe. Ljudje so žalostni in se obračajo drug na drugega z vprašanjem, kaj bo. Tudi moj mož je brez dela in sinovi ravnotako. Vsi čakamo z velikim hrepenjem boljših časov. Pa sami ne vemo, kje so prav za prav vzroki za to nadaljevanje depresije. Tisti, ki so tega krivi, sami sebi jam kopljejo. Zdaj pa lep pozdrav vsem v Kramljanju!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Mary Krajc. — Najprej omenim, da sem naročnica na ta preljubljeni list že nad 25 let. (Bog Vas živi!) Sedaj pa sporočam, da sem dobila eno novo in sicer je to Mary Koželj. Tudi Koledar ji pošljite, ker je res veliko lepega branja v njem. Zdaj se pa

WE WISH YOU

A VERY HAPPY and PROSPEROUS
NEW YEAR!

Trikryl's Dept. Store

2110-14 Cermak Rd., -:- Chicago, Ill.

We Also Extend To You Our Hearty and
Sincere Thanks For Your Patronage.

See Emil A. Basener

2116 W. Cermak Rd.

Canal 2138

CHICAGO, ILL.

for

REAL ESTATE — FIRE INSURANCE

FRANK P. KOSMACH, Mgr.

iskreno zahvalim za posebno dobroto, ki sem je bila deležna od uprave . . . Po pravici povem, da se mi bolje zdi kot če bi mi ne vem kaj šenkali. Bom skušala pokazati svojo hvaležnost s tem, da bom še kaj novih pridobila. Ostanite z Bogom in lep pozdrav!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Katarina Robert. — Pravijo, da obljuba dolg dela. Tudi jaz imam pri Vas tak dolg. Ali se še spominjate, ko smo imeli lansko leto pri g. Grdini v Clevelandu sestanek in se pomenkovali za napredek lista Ave Maria, kako sem takrat tudi jaz obljubila, da bom vsaj pet novih dobila? Dozdaj sem poslala samo dva, danes pa hočem svoj dolg z obrestmi vred plačati. POŠILJAM TOREJ ŠEST NOVIH. Ako mi bo le mogoče, bom pa pozneje še kaj stopila okoli in skušala še kaj poslati. Zraven naročnine tudi pošiljam 4 članarine za Apostolat sv. Frančiška. Bodite prav lepo pozdravljeni in božji blagoslov naj bo vedno z listom Ave Maria. (Prisrčna hvala!)

MORGANTOWN, PA. — Piše Josephine Zupančič. — Drage mi Slovenke, matere in žene! Nekaj bi vam rada svetovala. Kadar potrebujete pomoči, spomnite se Marije Pomagaj v Lemontu in ona vam bo pomagala, kakor je meni. Bodi tisočkrat zahvaljena, Marija Pomagaj, in ti izroči mojo zahvalo svojemu božjemu Sinu! Zraven zahvale pa pošiljam tudi dar za sveto mašo.

BRIDGEPORT, CONN. — Piše Anna Puzko. — Se jes tudi malo oglasin iz našega Bridgeporta, ker san se ešče izda nej oglasila, ino zato vas prosin, da denete tej par vrstic vu list Ave Maria. Taki Van nadele sporočan, kako smo imeli božične svetke. Lejpo smo imeli cerkef okinčeno, keje malo kje. Ino imeli smo tudi šest svetij meš, pri katerij se je jako lejpo spejvalo slovenski ino tudi dijacki ali latinski. Ino po pou dnevi smo imeli večernice, spevane litanije Matere božje, pri katerij litanijaj pa so fsi po celoj cerkvi zaspevali, ka je glij tako bilou, kak pri nas v staron kraji. Ino dale van dan znati, ka že mij tudi mamu zadosta snega ino tudi zimo že zadosta merzlo. Ino delo šče izda jako pomali ide, ka šče jako malo delamo ino se šče nikaj ne kaže, ka bi se kaj zboljšalo. Tu Van pošilan naročnino za list Ave Maria, kaj san nakolektala. Mislin, ka tou naj zadostuje za zdaj, ino dergoč se že pali oglasin ino taki bralcom Ave Marije zelen zdravo ino srečno nouvo leto. Vaša zastopnica.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Anica Kraus. — Zopet se bom malo oglasila s par besedami v listu Ave Maria, ki je tako bogat lepega branja. Resnično, da vsaka številka je lepša. Človek ga nikdar dostikrat ne prebere, da bi si vse zapomnil, ki je za nas vse tako koristno. Kako je zanimivo čitati življenje Fathra Damijana in povest iz življenja! Kako lep članek so napisali Mr. Anton Grdina! Urednik pa o Lurdu. Tudi tu v Clevelandu imamo Lurd. Tudi tu se je zgodilo več čudežev. Jaz sem sama videla in upam, da mi bo kdaj dana prilika dati v javnost. Za danes pa rečem: srečni vsi tisti, ki Marijo ljubijo in njej služijo! Naj bodo vedno pri njej naše zbrane in čiste misli!

ELY, MINN. — Piše Amelia Virant. — Brala sem v listu Ave Maria, da bode letos praznovala Ave Maria tridesetletni jubilej. Pozdravljena, Ave Maria! Zaslužiš iskrene čestitke. Moje srce se veseli tega pomembnega jubileja. Je res pomenljivo, da je naš vrli list v teh težkih razmerah dočakal tako visoko število let. Srčno želim, da bo doživela še 40 in 50 letnico z božjo pomočjo. Prilagam dar kot priznanje in pomoč ob tem jubileju, pa poslana svote nikjer ne objavite. Srčen pozdrav listu in vsem, ki pri njem sodelujete. (Tudi Vi sprejmite od nas iskren pozdrav in pa prisrčno zahvalo!)

SHEBOYGAN, WIS. — Piše Margaret Perhne. — Z velikim zanimanjem sem prebirala imena in številke o novih naročnikih v zadnjem listu. Res ste dobili lepo število v lanski kampanji, pa bi lahko imeli še štiri več, če bi bili zapisali tudi tiste, ki sem jih jaz poslala. Je sicer vse v redu, ker vsi dobivajo list pravilno, v seznamu pa le ni teh mojih štirih. No, saj to vem, da se pomote rade naredijo in sem kar tako to napisala. (Vidite, pa smo ga spet polomili. Oprostite in nič pozameren. Bomo po možnosti popravili. Amen!)

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — Pa ga je zadnja številka tudi v tem polomila, da v Kramljanju pri dopisu iz FOREST CITY ni bilo nič pripisano, kdo je tisti dopis poslal. Jaz sicer mislim, da je vsak lahko sam takoj pretuhtal, da je pisala MARY SIVIC. Vendar bi bilo moralo njeno ime biti tam, pa je konec besedi. Ker ga ni bilo, je znamenje, da je bila narejena pomota v uredništvu ali pa v tiskarni. Gospod stavec, le za uho se primite, jaz sem se že! Eden od naju to gotovo zasluži.